

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 60

Dijous, 13 de novembre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 43, segona i darrera reunió

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política cultural

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts.

En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer.

1. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral
(Tram. 302-00118/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (10:04)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV), que intervé alhora en relació amb la Moció 302-00120/05.

3968

2. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política cultural
(Tram. 302-00120/05) (Punt quinzè de l'ordre del dia.) (10:15)

Presentació: Sr. Bargalló i Valls (ERC), que defensa alhora les esmenes del seu Grup (núm. 1 i 2) a la Moció 302-00118/05.

3969

El president s'incorpora al seu lloc.

— Esmenes del G. Mixt (núm. 1 a 3) a la Moció 302-00118/05

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia, que intervé alhora en relació amb la Moció 302-00120/05.

3971

— Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 i 2) a la Moció 302-00120/05

Torn a favor: Sr. Escartín i Sánchez, que intervé alhora en relació amb la Moció 302-00118/05.

3972

Posició del G. Socialista: Sr. Dalmau i Ribalta.

3972

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Panyella i Balcells.

3973

Posició del grup presentant de la Moció 302-00118/05: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

3974

Posició del grup presentant de la Moció 302-00120/05: Sr. Bargalló i Valls (ERC).

3975

Votació de la Moció 302-00118/05, amb les esmenes núm. 1 i 2 del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i núm. 1 del G. Mixt incorporades (10:58): rebutjada per 42 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

3975

Votació de la Moció 302-00120/05 (10:59): rebutjada per 42 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

3975

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya (Tram. 302-00124/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (11:00)

Presentació: Sr. Piella i Vilaregut (S).

3976

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

3977

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

3978

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Novella i Izquierdo.

3978

Posició del G. P. Popular: Sr. Ros i Casas.

3979

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Pujol i Figa.

3980

El president es reincorpora al seu lloc.

Votació (11:39): rebutjada per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

3981

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades (Tram. 302-00119/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (11:40)

Presentació: Sra. Olivares i Usac (IC-EV).

3981

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

3982

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

3983

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

3984

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. Socialista: Sra. Tura i Camafreita.

3986

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Sabanza i March.

3987

El Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervé per contradiccions.

3989

Votació de l'apartat 1 (12:35:12): rebutjat per 38 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Votació de l'apartat 4 (12:35:48): aprovat per unanimitat.

3989

Votació dels apartats 2, 3 i 5 (12:36): rebutjats per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

3989

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 43.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. En absència del president, dirigeix el debat el vicepresident primer, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

El vicepresident primer

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política teatral

Anem a substanciar ara les mocions que figuren amb els números 14 i 15 de l'ordre del dia, perquè crec que hi ha un acord de fer-ho conjuntament. Per tant, la Moció que figura com a punt de l'ordre del dia número 14, que presenta el senyor Ignasi Riera i Gassiot, té la paraula per substanciar-la.

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, les energies dramàtiques de Catalunya sembla que s'han desencadenat, per alguns en forma de tragicomèdia, per als altres senzillament de vodevil. D'una manera o de l'altra, és interessant saber que en aquests moments a Catalunya s'està parlant de teatre, del futur teatral, i de tot el que pot donar de si aquest futur teatral. És important perquè, tal com vam dir a la interpellació, les arts escèniques són al centre de moltes altres activitats culturals. Això no ho diem nosaltres ara, ho deia ja Nietzsche, quan explicava com la síntesi de totes les expressions artístiques possibles es donava, deia ell, a l'òpera o es donava al teatre, perquè el teatre requereix representació, mímica, música, escenografia, etcètera.

Per tant, en aquests moments, parlar de política teatral vol dir parlar d'un punt que té relacions notables amb tota la resta de les expressions culturals a Catalunya. Diria encara més: que el fet de tenir a Catalunya una televisió autonòmica com TV3 ens explica encara més fins a quin punt el sector teatral en aquests moments ha deixat de ser un sector conegut només pels especialistes i ens trobem que en aquests moments actors, directors i autors teatrals entren en el gruix o en el llistat de persones altament conegudes i reconegudes a Catalunya. I això no és perquè sí: el sector teatral està alimentant una part de la producció autòctona de Televisió de Catalunya i de TV2 –a partir dels programes de Sant Cugat–, en aquests moments també de Televisió de Barcelona i d'algunes televisions locals. Per tant, benvinguda sigui aquesta possibilitat de sinergia dramàtica que s'està produint ara i avui a Catalunya.

La interpellació sobre política teatral, tal com vam comentar, el nostre Grup l'havia presentat abans que hi

hagués, diguéssim, moviment de titular periodístic a l'entorn del tema. Dic «moviment de titular periodístic» perquè, com ahir deia el director de l'Institut del Teatre de Catalunya, en aquests moments sembla que s'ha estat parlant del tema del teatre a partir de titulars i no a partir d'anàlisis, no a partir de programes, no a partir d'un coneixement de la diversitat i de la pluralitat del món teatral a Catalunya. Si en aquests moments haguéssim de fer una lectura de tot el que ha passat a partir només dels titulars dels diaris, tindríem la sensació que això ha estat un caos impressionant, difícil d'entrar en els camins de la racionalitat.

La nostra interpellació, per tant, en aquest cas es podria dir una interpellació subsegüent a una compareixença, des del punt de vista d'ordre de les activitats parlamentàries, demanada pel mateix conseller de Cultura, honorable Joan Maria Pujals, en què va voler explicar la seva versió sobre el que havia estat notícia, que era el desistiment del contracte del director del Teatre Nacional de Catalunya, senyor Josep Maria Flotats, a partir d'un decret del juliol en què es parlava, entre altres coses –entre altres coses–, de la possibilitat que un 35% de les activitats del Teatre Nacional de Catalunya fossin encarregades a companyies privades. Repeteixo, en aquesta interpellació, subsegüent per tant a una compareixença, cosa que ens va permetre de tomar a explicar coses que ja s'havien dit a la compareixença, el nostre Grup va insistir en un punt, que el tornem a dir ara abans ja de comentar els punts de la Moció: nosaltres no interpellem el sector, entre altres coses perquè ni podem ni ho hem de fer; nosaltres interpellem el Govern i li preguntem si té política teatral, quina política teatral té i com l'aplica.

Aleshores, quan nosaltres vam fer ja en la compareixença del conseller una afirmació que la vam repetir en el darrer ple, de dir: «Tens la impressió que no hi ha una política teatral coherent», ho vam dir, em sembla, amb arguments força irrefutables. En tot cas, vam dir: «Si hi ha una política teatral, en aquest moment té molts caps, i té molts directors, i té molts punts de gestió», perquè ens trobem que un element tan important d'aquesta política teatral, com és el Teatre Nacional de Catalunya, neix, es gestiona, es porta, s'impulsa, etcètera, no des del Departament de Cultura, que semblaria el propi per administrar la política teatral, sinó des del Departament de la Presidència, amb tot el que això suposa.

Jo els recordo que en tots els exercicis pressupostaris que he estat en aquesta cambra, des de fa onze anys, cada any hem fet preguntes sobre quines eren les partides destinades a cultura que no depenien de Cultura i sí que depenien d'altres departaments –primer, de Presidència; després, arran de la seva creació, de la Conselleria, per exemple, de Benestar Social. I ho tornem a preguntar: és a dir, si hi ha una política cultural, aquesta política cultural d'on ve i d'on neix.

En tot cas, crec que ha estat bé, ha anat bé, que el conseller de Cultura s'hagi implicat en el tema del Teatre Nacional de Catalunya i l'hagi assumit. Al marge de si ho ha fet bé o no ho ha fet bé, com a mínim en aquest cas és un conseller de Cultura el que respon a les preguntes sobre el Teatre Nacional de Catalunya. Això, per

més que algú faci cares estranyes, no havia passat mai; jo havia formulat sovint preguntes sobre el Teatre Nacional de Catalunya i no me les havia contestat mai el conseller de Cultura, sempre me les havien contestat altres consellers, la qual cosa no deixava de ser més aviat paradoxal.

Com a moció subsegüent a la interpellació sobre política teatral, els recordo els punts, que com que ja els tenen publicats em serà fàcil de dir-los, o de recordar-los. En el primer parlàvem del Pacte cultural, perquè volíem recordar que el Pacte cultural, que es va tractar de signar amb tota solemnitat el desembre del 85 en el Palau de la Generalitat, tractava justament de prioritzar i coordinar inversions culturals per tot el territori català, i exigir el compliment d'una normativa comuna pel que fa a les subvencions culturals, que ha estat molt sovint la mare de molts malentesos.

El segon punt era: «Suspendre, cautelament, l'aplicació del decret de juliol del 97 que preveu la cessió del 35 per cent de la programació del Teatre Nacional de Catalunya, mentre tenen lloc les negociacions amb les associacions d'actors i directors de Catalunya.»

El tercer punt era: «Exigir que el nomenament del càrrec de director del Teatre Nacional de Catalunya, i de càrrecs de rang similar, es facin mitjançant procediment públic i prèvia consulta a les organitzacions del sector teatral de Catalunya.»

El quatre podria semblar innecessari, perquè és: «Enviar en el termini de tres mesos a la Comissió de Política Cultural del Parlament un informe sobre els costos de construcció del Teatre Nacional de Catalunya, la previsió de despeses anuals de gestió, funcionament i manteniment de l'esmentat Teatre Nacional de Catalunya, i donar compte, alhora—, «dels resultats de les auditories...» —entenem que hi són, perquè es tracta de controlar el diner públic—, «de les auditories sobre el destí dels recursos econòmics lliurats els darrers cinc anys pel Govern de la Generalitat a les empreses teatrals privades de Catalunya.»

Algun membre del Consell Executiu em va dir: «És que demanes una cosa que ja us l'hem donat, perquè a través de la intervenció de l'honorable Pujals s'ha dit això». És en part veritat i en part no. És a dir, se'ns han donat les grans xifres, els costos, etcètera, fins i tot se'ns va arribar a explicar quin havia estat el sou del director, però em sembla que del que es tracta és de tenir una informació pública aclaridora de tot el que ha suposat en aquests moments la despesa relacionada amb el món del teatre a Catalunya, amb el Teatre Nacional, i després, sobretot, aquest punt que diem com a important, el resultat de les auditories de tots els recursos públics que s'han destinat precisament a política teatral.

Dèiem que en això érem coherents quan nosaltres, en el Departament d'Ensenyament, demanem que hi hagi un aclariment de com han..., on han anat a parar, com s'han utilitzat, els diners utilitzats a concerts educatius, perquè són diners públics en empreses —en aquest cas d'ensenyament— de titularitat privada; diem exactament el mateix quan estem parlant de diners públics aplicats a companyies privades. De la mateixa manera que no

neguem la legitimitat dels concerts educatius, no neguem tampoc la legitimitat d'aquests recursos, però sí que, en canvi, exigim que el control sigui més clar.

Hi ha un cinquè punt, que és: «Presentar al llarg de la legislatura actual un projecte de llei reguladora dels ensenyaments artístics». I un sisè punt: «Garantir un suport públic, des del Centre Dramàtic de la Generalitat, i mitjançant accions específiques, a les expressions teatrals més innovadores...», etcètera, en la línia del que havia dit el conseller fa un any en la seva compareixença en la Comissió de Política Cultural.

Mirin, al gener hi ha una assemblea del món del teatre, unes jornades importants. Algú em deia l'altre dia —el representant, en concret, del Teatre Lliure de Catalunya—, em deia: «Ara, en aquests moments, vosaltres heu optat per la carta d'esperar que se sàpiga què es diu en aquestes jornades», i va dir: «Per tant, la responsabilitat ara us cau a vosaltres; és a dir, al mes de gener, quan hi hagi propostes d'aquesta assemblea, vosaltres haureu de dir a quines doneu suport i a quines no doneu suport.» Mentrestant, ens sembla que és de sentit comú, ja que s'ha obert aquest pla de negociació, que se suspenguin segons quins decrets i que s'esperi que hagi passat tot això per determinar quina és la política cultural del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política cultural

Tal com hem convingut, ara és el diputat senyor Bargañó qui farà la defensa de la Moció d'Esquerra Republicana, si bé li suggeriria que aprofités el seu torn per defensar les esmenes a la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. És un suggeriment, simplement.

El Sr. Bargañó i Valls

Gràcies, senyor president. És un suggeriment que acceptem de bon grat. Entre altres raons, perquè les esmenes que presentem a la Moció del Grup d'Iniciativa no pretenen altra cosa que acabar d'arrodonir aquesta Moció, amb la qual estem absolutament d'acord, a més des d'uns conceptes que el mateix senyor Riera va expressar en la seva interpellació, i que fa que la suma de les dues iniciatives parlamentàries, la del Grup d'Iniciativa - Els Verds i la del Grup d'Esquerra Republicana, donin el conjunt del debat que en el passat ple es va fer sobre política teatral. I, per tant, diguem-ne, en l'explicació nostra, en el posicionament, va implícita l'explicació d'aquestes esmenes.

En el passat ple vam argumentar que era hora de començar a debatre amb profunditat les línies de política cultural i posàvem com a paradigma la política teatral. De fet, de política cultural en general, en podrem parlar més profundament en el debat de pressupostos del

Departament de Cultura i ara, avui, ens estendrem en la política teatral tal com vam fer en la interpellació.

De fet, el món del teatre a Catalunya ha viscut en els darrers mesos considerables sotragades, interessants sotragades i esperem que fructíferes sotragades. Aquestes sotragades –algunes d'elles basades en qüestions de noms; d'altres, en qüestions de plantejaments de política teatral– ens interessen –deia– pel que poden tenir de positives, pel que poden tenir d'esperó, de disseny d'una política teatral agosarada, d'una política teatral que pensi en el futur i d'una política teatral que s'oblidi dels errors del passat, ja siguin d'un passat llunyà, d'un passat immediat, tan immediat que, a vegades, és encara present.

La nostra interpellació i la Moció que presentem anava en aquest sentit: en el sentit de començar a treballar en el futur oblidant-nos dels errors i posant cadascú el nostre gra de sorra. En aquest sentit, creiem que el que cal és centrar el treball en la política teatral en l'impuls de polítiques de transparència, en l'impuls de polítiques de coordinació entre les diverses administracions que participen de la producció i la programació i la difusió de les arts de l'espectacle –i ara dic que, quan diré «arts de l'espectacle», em refereixo a teatre, a dansa i a circ i a qualsevol dels seus gèneres i estils– i impulsar una política de complementarietat entre el sector públic i el sector privat. En el món de les arts de l'espectacle el sector públic és molt important, ho ha estat tradicionalment, ho és arreu d'Europa –ho és arreu d'Europa–, però no és l'únic sector. I, quan parlo del sector públic, faig referència a des dels fonaments, és a dir, des de l'ensenyament –i, per això, la reclamació de la Llei dels ensenyaments artístics– i «des dels fonaments» vol dir des de l'ensenyament tant de la creació teatral, des del punt de vista de l'actor o director, com del treball teatral des d'un punt de vista tècnic o la creació o el treball de la dansa i el circ.

La immediatesa ens ha portat uns problemes que nosaltres creiem que s'han de superar; amb la voluntat de superar aquests problemes proposem, proposem, per un cantó, una mostra de bona voluntat del Departament; aquesta mostra de bona voluntat del Departament seria la suspensió cautelar de la resolució del Departament de Cultura del 29 de juliol del 1997, la suspensió cautelar a l'espera del debat que estan aportant els diversos sectors i els diversos col·lectius –col·lectius d'empreses de teatre privat, col·lectius d'actors i directors, col·lectius d'autors, col·lectius de professionals de la docència del teatre, grups independents, crítics teatrals–, a l'espera d'aquest debat, a l'espera del consens que pugui sorgir d'aquest debat i a l'espera, específicament –perquè es veu que ja s'han convocat–, de les jornades de debat i reflexió convocades per l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya i l'Institut del Teatre –a l'espera d'una cosa i l'altra–, seria suspendre cautelarment la resolució, suspendre cautelarment la resolució per uns mesos –per uns mesos–, per, d'acord amb les conclusions d'aquest debat, de les jornades concretes però del debat genèric, promulgar normatives, acords, amb la voluntat d'ordenar, racionalitzar i impulsar les arts de l'espectacle. I amb aquesta voluntat d'ordenació, racionalització i impuls de les

arts de l'espectacle creiem que seria positiu suspendre cautelarment aquesta resolució per aquests mesos i, segurament, anar més enllà de la resolució normativament, quan calgui.

Que quedi clar que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquest debat, en aquest consens, en aquests moments no pren partit per noms ni proposicions perquè, per un cantó, no creiem que sigui feina d'un grup parlamentari prendre estrictament partit per noms o per posicions en un debat que és obert, que és viu i que ha de ser molt fructífer; en aquest moment seria precipitat per part nostra i no serviria per a la bona conclusió del debat que diguéssim «aquest nom sí, aquest nom no» des d'aquest punt de vista. Per l'altre, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ara per ara, com vostès saben –especialment, els senyors i les senyores de la majoria– millor que jo mateix no nomena els alts càrrecs de la Generalitat; ni els nomena ni els cessa –ni els nomena ni els cessa–, ni, per tant, torna a demanar que els nomeni; no és la funció d'un grup parlamentari de l'oposició; pot analitzar el nomenament o el cessament i dir què li sembla, però no pot demanar ni el nomenament ni el cessament en aquest moment del debat. Llavors, des d'aquesta posició de bona voluntat, de recerca de consens, que adopta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, demanem als grups de la cambra que ens segueixin i, especialment, el Grup de la majoria.

Les arts de l'espectacle a Catalunya, tradicionalment –especialment, des de finals del XIX i al llarg del segle XX–, han estat un dels fonaments de la nostra realitat cultural i, també, de la nostra realitat nacional i, encara més, de la nostra presència en el món occidental. Durant molt de temps, les arts de l'espectacle han estat unes grans ambaixadores de la realitat catalana arreu d'Europa. Per al futur d'aquestes arts de l'espectacle, cal aquest impuls –diem nosaltres– i, potser des de la majoria, em voldran dir reimpuls i no ens barallem per això; però cal aquest impuls a les arts del teatre, aquesta ordenació, aquesta racionalització, aquesta política de transparència, de coordinació, de complementarietat i aquesta política de bona voluntat. I, en aquest moment, ara i aquí, parlant de les arts de l'espectacle, no s'hi val a un joc infantil de dir que calli l'altre, que es tiri enrere l'altre, que acoti primer el cap l'altre, que mostri primer l'altre una bona voluntat. En aquest moment, ara i aquí, calen unes mostres contundents d'aquesta voluntat d'impuls.

Per això, creiem que ambdues mocions –la d'Esquerra Republicana i la d'Iniciativa per Catalunya–, en els seus punts i en qualsevol dels seus punts –i, des del punt de vista d'Esquerra Republicana, tant li fa que la política de transparència s'acordi amb la redacció d'Esquerra o amb la redacció d'Iniciativa per Catalunya –Els Verds, o que la política de coordinació s'acordi amb la redacció d'Esquerra o amb la redacció d'Iniciativa per Catalunya –Els Verds..., però cal que el Parlament l'assumeixi. I, en aquest sentit –hi insisteixo–, hem de donar des del Parlament un missatge al sector i als sectors i a l'opinió pública que és l'hora de posar fil a l'agulla per portar el debat de les pàgines de socie-

tat dels diaris a les pàgines de política i cultura, i aquest moment, avui, és una bona oportunitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per seguir la seqüència del debat ara correspondria –i proposo, doncs, que es debati– l'esmena presentada a la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds pel Grup Mixt. Té l'ús de la paraula, per a defensar-la, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ahir, en aquesta mateixa tribuna, la diputada d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la senyora Imma Mayol, va posar com a exemple la consellera de Justícia –parlant de l'Institut Català de l'Adopció i de l'Acolliment–, com a mostra del que altres consellers havien de seguir i, quan va parlar d'altres consellers, va mirar cap a l'esquerra a l'escó buit del conseller de Benestar Social, el senyor Comas; però em sembla que la senyora Mayol també hauria pogut mirar a la dreta i observar l'escó –també buit aleshores i també ara– del conseller de Cultura senyor Joan Maria Pujals, no tant pel que no ha fet o per l'evolució que no ha tingut, sinó, en tot cas, com a previsió del que pot passar en el futur proper; és a dir, saber si la Conselleria de Cultura serà capaç d'agafar l'actual remoguda en el món del teatre per treure'n conseqüències positives i del grat de tothom o del màxim possible, almenys, de sectors.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

El senyor Vicenç Villatoro, director general de Promoció Cultural, fa uns dies, al diari *El Periódico* publicava un article en el qual definia l'actual crisi, els actuals problemes en el món del teatre com una crisi de la prosperitat i ho contraposava a un altre tipus de crisi, com són les de la pobresa.

No sabia dir des d'aquesta tribuna si, realment, el que passa en el món del teatre, aquests dies i aquestes setmanes, és una crisi de la prosperitat, però sí que estem segurs que el que sí que hi ha és una crisi; hi ha una crisi oberta motivada com a element catalitzador en el seu moment pel desistiment, és a dir, pel cessament del director general del Teatre Nacional de Catalunya, el senyor Josep Maria Flotats, que ha posat sobre la taula moltes qüestions i molts problemes o altres històries que en el món del teatre s'han anat covant durant aquest temps. Això ha provocat el que podríem anomenar una certa revolta del sector, que va començar, primer, amb els actors, que han anat fent diverses assemblees i posicionaments, però també altres sectors com el mateix dels autors –que darrerament també s'hi han apuntat– s'organitzen i també volen opinar.

Mentre es produeixen aquests fets, però, hi ha altres coses o altres elements més de fons pels quals potser, a vegades, en el moment del debat, del debat encès, no es tenen prou en compte. No sé o no sabem si es tenen prou en compte la possible crisi que es podria produir un dia si continuen obrint-se sales, si continua augmentant l'oferta, malgrat que sembla que està augmentant

la demanda, però, en qualsevol cas, no sé si es preveu, si s'estudia, si algun dia això s'equilibrarà o si algun dia podria arribar a produir-se alguna recessió amb un excés d'oferta i una manca de demanda. També queda pendent, o no es debat amb prou seriositat, el tema real de l'ensenyament, l'ensenyament de les arts escèniques; tampoc no es qüestiona si la bonança actual, que tothom proclama, és tan real com s'afirma o si tenen raó també alguns estudis que la qüestionen; no queda clar quin és el suport públic i global a les arts escèniques titulades com a menors, com pot ser la dansa o el circ, ni tampoc es planteja el futur de la xarxa territorial pública amb la voluntat, que hi hauria de ser, d'acostar els espectacles arreu del país, o tampoc no sé si se sap, si es coneix prou bé l'actuació o si hi ha prou transparència en l'actuació de certs grups privats que actuen amb unes temptacions entenc que monopolístiques. I això i tantes altres coses on els sectors que formen el teatre segur que hi tenen molt a dir.

Entenem positiu el fet que el Govern hagi instaurat la Taula de coordinació teatral; és un pas endavant, entenem que una mica tard, però, en qualsevol cas, és un pas, i creiem que cal fer-ne més, de passos, en aquest sentit, i, per això, creiem que cal apellar a la responsabilitat de la Conselleria perquè es facin i perquè s'estigui a l'alçada de les circumstàncies i/o cercant solucions que acontentin el màxim possible de sectors.

L'Associació d'Actors i Directors convoca per a aquest mes de gener unes jornades de debat, i entenem que és el moment adequat i més important per negociar amb el sector i també per motivar-lo a opinar, per cercar vies, per consensuar, també, una política teatral estable, profitosa per a tothom, amb claredat i transparència i, alhora també, aprofitar la prosperitat actual per consolidar la situació i evitar o prevenir una possible recessió.

Si el senyor Villatoro afirmava en el seu article que el que es produeix ara és un malestar social en la prosperitat, imaginin què passaria si hi hagués un dia un malestar social en la pobresa, parlant sempre de la imatge que reproduïa el senyor Villatoro en el seu article.

Pel que fa a les mocions presentades, dir que en general les compartim, i, per tant, tindran el vot favorable dels diputats del Partit per la Independència, que estan adscrits al Grup Mixt, i les hem volgut completar, de totes les maneres, amb la presentació de tres esmenes –en aquest cas, la d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds– amb l'objectiu d'ampliar-les amb temes que, al nostre entendre, no estaven reflectits, sobre, per una banda, la xarxa territorial i, per l'altra banda, el sector privat. Pel que fa al sector privat, deixant molt clar que no és en contra del sector privat en general, sinó per evitar o posar mitjans per evitar abusos d'alguns grups en aquest camp. I és per això, doncs, que hem presentat aquestes tres esmenes a aquesta Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. A aquest Grup li demano, doncs, si les vol acceptar en la seva Moció, i a la resta de grups, per tant, també els demano, aleshores, i en qualsevol cas, tant si les accepta com si no, el vot favorable per a les mocions.

3972

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les seves esmenes del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Eduard Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No fa pas gaire, en una interpellació fruit dels mateixos signants de les dues mocions avui presentades, el conseller de Cultura explicava la seva política i el seu capteniment respecte als temes, especialment, de política teatral. També recordem una compareixença a la Comissió de Cultura en la qual el conseller es va avançar quan hi va haver tot el rebombori del tema del desestiment d'en Josep Maria Flotats.

Bé, crec que, aleshores, el Grup Parlamentari Popular va explicar prou bé la seva posició en aquesta matèria, que resumint-la –no ho vull tornar a repetir– és «de aquellos polvos vinieron estos lodos»; és a dir, d'una política de grandeses, de certes megalomanies i certes alegries, ara ve la humilitat i la penitència. I potser el que és trist és que aquesta penitència l'ha de fer algú per a qui són penitències alienes i les ha de fer amb el seu propi cap; però, en fi, bona és la rectificació quan arriba, i sembla que ara estem en aquest camí.

Amb tot, el Grup Parlamentari Popular estarà molt atent a prestar un suport crític a aquesta política; en principi hi estem d'acord, però, naturalment, també hem de veure com es realitza, que no sigui res més que bones paraules.

Davant d'això, el Grup Parlamentari Popular va presentar dues esmenes de supressió, sobretot la primera, en la qual dèiem, òbviament, que suprimint el Decret de 29 de juliol del 97 es produïa un buit legal esperant una cosa que, pel tema, com ara diré, sembla que va a les calendes gregues, les famoses jomades de debat i reflexió convocades per l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya. Pel que sé... I això ha canviat molt, en certa manera, la nostra intenció de vot, quan hem vist la reunió que van tenir dilluns passat en la qual, doncs, allò té un caire o està agafant un cert caire de gaire assembleària, de judici molt parcial, és a dir, no gaire representativa, i de judici pràcticament polític del conseller, cosa que crec que no correspon fer-ho a aquests nivells. Per tant, si les coses continuen així, sembla que aquestes jornades estan destinades a fracassar o, potser, a no celebrar-se.

Això fa que la Moció d'Esquerra Republicana, doncs, tot i la bona intenció i una certa redundància, està basada en això, que aquestes jornades vagin bé, funcionin i es celebrin. I d'aquí sortiria una mesa o consell de coordinació, la qual, diguem-ne, compartiria o, en fi, collaboraria molt o, en certa manera, pràcticament, cogovernaria amb el conseller en actuacions en matèria teatral.

La d'Iniciativa per Catalunya també té un caire polític que nosaltres creiem que..., en fi, no compartim, però,

a més a més, és que és irreal, que és el pacte cultural. Ha d'haver-hi un pacte cultural, que era molt bo, a veure si el ressuscitem i sobre això fem una moció. Bé, d'acord, el pacte cultural no existeix i potser ja veurem... Bé, però..., sí, és vigent –en això té raó el senyor Riera–, però vaja, són allò..., potser per prescripció ha desaparegut. No ho sé. Aleshores ens trobem que, també, ho trobem, en aquest sentit, irreal.

Per tant, resumint tot el que he exposat, votarem negativament aquestes mocions.

Res més, moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir ara per fixar la posició dels grups. En primer lloc, pel Grup Socialista, el diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per dir molt breument que nosaltres no ens allargarem gaire en l'exposició dels nostres punts de vista sobre aquesta matèria perquè hem debatut molt fa bastants dies sobre la situació del teatre a Catalunya. Per tant, en allò que ha de ser estrictament un posicionament sí que direm que compartim de manera essencial –no sé si estrictament en la literalitat de totes les coses però tant se val–, en l'essencial, compartim totes dues mocions i per això les votarem favorablement.

Potser si haguéssim de manifestar alguna reserva –tot i que no dificultarà el nostre vot favorable–, la faríem en relació amb alguna esmena o algun fragment que parla de la necessitat d'una futura llei del teatre. L'existència d'una llei del teatre és un tema molt debatut en la professió i molt controvertit. Hi ha molta gent vinculada al teatre que consideren que no és oportú que existeixi una llei del teatre perquè es tracta d'un sector molt mòbil, amb una gran versatilitat, i que és millor tenir acords parcials en relació amb diversos punts i no encarcerar-se en l'adopció d'un text legislatiu sempre difícil de modificar.

Per tant, com que no hi ha acord en la professió i en el sector teatral sobre la necessitat d'aquesta llei, potser seria el punt en el qual nosaltres tindríem una certa reserva. Però repeteixo que tant se val, això no dificulta el nostre acord favorable en general.

I, simplement, deixar dit que, de tot el que aquí se'n proposa per votar, el que considerem més positiu, al capdavant, és que es doni suport des del Parlament, si és possible, a la celebració d'aquestes jornades que han organitzat conjuntament l'Institut del Teatre i l'Associació d'Actors i Directors, perquè pensem que amb el conflicte que hi ha hagut en les darreres setmanes en el món teatral, la manera més positiva de sortir-ne favorablement és que, efectivament, es reunixin totes les parts implicades i siguin capaces d'arribar a uns acords que, d'alguna manera, facin aquell programa de política teatral que sempre hem trobat a faltar en la gestió del Departament de Cultura de la Generalitat. Si el Departament de Cultura no sempre ha tingut –almenys, també, segons el nostre punt de vista– una línia clara en

matèria de política teatral, potser aquestes jornades, en els quals també participarà el mateix Departament però, juntament amb ell, tots els altres sectors del teatre de Catalunya, potser li facilitaran aquesta feina que fins ara no s'ha fet. Aquestes jornades pensem que són l'única via d'encarilar de manera positiva el gran enrenou que s'ha produït en els darrers temps en el teatre Catalunya.

En conseqüència, per tot el que acabo de dir, és obvi que votarem favorablement a tots els punts de totes dues mocions.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passaré a defensar i explicar el posicionament de Convergència i Unió en aquestes dues mocions que presenten Iniciativa de Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya, que no dubtem pas que tenen un objectiu de contribuir i potenciar el desenvolupament del sector de l'art de l'espectacle a Catalunya, objectiu amb què –cal dir-ho– la coalició de Convergència i Unió estem naturalment d'acord des de fa temps, a través de l'obra de govern que portem a terme, però que es plantegen a partir d'uns plantejaments i d'un clima que, avui mateix, i ara per ara, no ens semblen els més adequat ni els més adients, ni de bon tros.

Cal tenir molt presents les manifestacions recents del conseller de Cultura en aquesta mateixa cambra com són els continguts de la seva compareixença del passat 2 d'octubre a la Comissió de Política Cultural, i, posteriorment, els de les respostes a les interpellacions del passat dia 30 –i em remeto al contingut dels textos editats al *Diari de Sessions*–, on el conseller es va referir als plantejaments bàsics de la política teatral per a Catalunya que es porten a terme des del Govern, a la consolidació de la vida teatral del país, amb dades concretes que no em cal repetir, i a la necessitat d'articular la política teatral catalana des de la realitat i amb la voluntat de donar ple suport al desenvolupament de les arts de l'espectacle, i, sobretot, de mantenir el diàleg obert amb totes les parts integrants d'aquest món, de la dansa i del circ, de manera fluida i continuada, tenint en compte tant el seu vessant cultural i creatiu com el seu vessant ineludible d'indústria cultural, que són dos aspectes que no podem negligir ni des de la perspectiva de la gestió ni des del component estrictament polític.

Les manifestacions i definicions del conseller configuren el marc de referència del que diré a continuació. Voldria afegir, a més, que les polítiques culturals són evolutives per definició i que la política teatral, en conseqüència, també ho és, i és des d'aquest posicionament que nosaltres entenem que l'obertura i la posada en marxa del Teatre Nacional de Catalunya significa no solament la culminació i l'acabament d'una infraestructura –esplèndida, per cert– amb la qual el

Govern de la Generalitat ha contribuït amb un equipament cultural de primera divisió al creixement cultural i teatral de la ciutat de Barcelona i de la resta del país, sinó que, a més, el Teatre Nacional obre una etapa amb noves i millors possibilitats per a la vida teatral de Catalunya, i que aquest fet obliga, precisament, a articular la nova realitat amb la vida teatral potent i creixent i a la redefinició des del Govern dels seus paràmetres i mecàniques de funcionament.

Ens consta, igualment, que l'acció del Govern de la Generalitat, a través del Departament de Cultura, ve presidida per la voluntat permanent de diàleg i d'acord amb la globalitat dels agents teatrals del país, que ha estat manifestada reiteradament pel conseller dins i fora d'aquesta cambra, voluntat i actitud que no sempre ha trobat una justa correspondència.

Les mocions que sobre la política teatral presenten Iniciativa - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya coincideixen en tres punts que m'agradaria comentar i que, com he dit abans, no podem votar favorablement: el de la suspensió cautelar de la resolució del juliol del 97, el del procediment del nomenament del càrrec de director i el de la promoció d'un projecte de llei d'ensenyaments artístics.

Sobre la suspensió cautelar entenem que la demanda no és procedent; és una resolució, no un decret, sobre criteris d'actuació dels teatres dependents de la Generalitat que té com a finalitat contribuir a la vertebració del món de l'espectacle de Catalunya, harmonitzant el funcionament del teatre públic en relació amb la globalitat del teatre del país. Transparència, rigor pressupostari, coordinació i complementarietat han estat els objectius de la Generalitat explicats en aquesta resolució. Es tracta d'una manifestació de voluntat conciliadora i equilibradora, i no pas per anar en perjudici de ningú.

Pel que fa al tema que sembla centrar el debat, el del percentatge del 35% de la participació de companyies privades de teatre i dansa al Teatre Nacional i al Centre Dramàtic, d'una banda, s'estableix que no entrarà en vigència fins a la temporada vigent, però, a més a més, es tracta, segons la nostra manera d'entendre, d'un percentatge susceptible, possiblement, de ser modificat segons els acords que es puguin prendre en un futur per part de la Mesa de coordinació teatral.

Cal recordar, a més a més, que el conseller ha remarcat en totes dues intervencions que es va arribar a la fixació del percentatge després d'haver esgotat la via natural del diàleg. El contingut de les respostes del conseller a les interpellacions del passat ple deixava ben clara la seva posició dient que no es tractava –i cito textualment– «en cap cas, d'una imposició inflexible ni una forma de sostreure un terç de la programació als criteris de la Direcció del Teatre Nacional». El 35% no és el nucli central de la resolució per més que ho sembli, sinó que hi ha altres aspectes positius sobre els quals s'han manifestat positivament els agents teatrals.

Un d'ells és, per exemple, els criteris de programació, on consta explícitament la prioritat dels dos clàssics catalans i clàssics universals als escenaris del Teatre Nacional de Catalunya, que són presències altament desitjables i convenientes totes dues. El recolzament a la

3974

nova dramaturgia catalana i d'espais per a la innovació i per la recerca, i el pas, de manera explícita i per la porta gran, a la introducció de la dansa.

Un altre aspecte, que considerem bàsic d'aquesta Resolució, ha estat la creació i la posterior constitució de la Mesa de Coordinació Teatral, que és l'espai de coordinació de les programacions i del diàleg entre el sector públic i el sector privat. La Mesa havia estat un òrgan sol·licitat i reclamat pels representants del món de l'espectacle i la seva constitució formal i posterior ampliació dóna garanties de la presència activa i corresponsable dels agents teatrals que intervenen en el nostre país.

És per aquestes raons, principalment –i d'altres–, que no podem votar a favor d'aquesta proposta.

Sobre el procediment de nomenament del director del Teatre Nacional i d'altres càrrecs, com es diu en algun de les mocions, creiem que, a Catalunya i en molts altres països on hi ha la lliure circulació de professionals, és un càrrec de confiança i de lliure designació basat, justament, en la confiança, en la competència i en la professionalitat. El procediment que es porta a terme, a partir dels òrgans pertinents, pensem que és el més adequat dintre del context de les polítiques culturals actuals que es porten a terme. Creiem que aquest procediment compleix a bastament el requisit de transparència i, així, també ho ha reconegut i ho ha acceptat, per exemple, un bon nombre de professionals del món de l'espectacle. Val la pena recordar també que és un principi prou compartit aquell que diu que les polítiques culturals i el seu exercici han de ser prou flexibles per poder atorgar les màximes responsabilitats a les persones més adequades al front de les institucions i de les infraestructures culturals, en cada una de les seves fases i moments.

Sobre el Projecte de llei reguladora dels ensenyaments artístics de Catalunya, rebutgem, ara per ara i des del context de prioritització de la LOGSE, aquesta proposta i pensem que, en un futur, és possible que es pugui plantejar, un cop s'hagi acomplert al cent per cent la implantació i el desenvolupament de la LOGSE i de comú acord entre el Departament d'Ensenyament i altres departaments, com el de Cultura, que hi puguin estar implicats.

Passaria a comentar breument alguns altres aspectes d'aquestes mocions, a les quals no podem donar globalment suport, però em centraré, principalment, per acabar, en les jornades de debat i reflexió. Aquestes jornades, que el punt 6 de la Moció d'Esquerra hi demana suport, s'organitzen unilateralment entre l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya i l'Institut del Teatre. Val a dir que, fa dues setmanes, el conseller de Cultura –i ho cito textualment– expressava: «No puc assumir allò que encara no sabem que no serà, però estarem molt atents a aquestes conclusions i mirarem d'incorporar en la nostra acció política aquelles que siguin raonables i possibles». Tanmateix, malgrat la bona disposició del conseller, des de la situació actual caldria esperar la implicació i la corresponsabilitat de la totalitat dels agents teatrals en l'organització i en la participació de la convocatòria on, en

aquest moment, en aquest nivell, hi són absents institucions i les altres quatre grans associacions, organitzacions teatrals del país, com ara la de companyies de teatre professionals, la d'empresaris teatrals, la de tècnics professionals de l'espectacle en viu i la d'autors dramàtics en llengua catalana.

Voldríem, sobretot, que, des de l'organització de les Jornades es respongués positivament a la voluntat de diàleg que el conseller de Cultura ha manifestat en tot moment, i és possible que, quan el diàleg quedi restablert, es poguessin obrir noves possibilitats a aquest suport que ara ens demanen però que, en les condicions actuals, la coalició de Convergència i Unió no pot pas donar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes té, en primer lloc, la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Per pronunciar-me sobre cinc esmenes: dues del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i tres del Grup Mixt.

Dir que acceptarem i que agraïm la primera d'Esquerra Republicana de Catalunya, en la qual es fa al·lusió a un tema del qual abans parlava el diputat senyor Dalmau; és a dir: hi ha part del sector que demana en aquests moments una futura Llei del teatre mentre que hi ha una part del sector que no creu que sigui la primera urgència. Aleshores, l'afegit «i estudiar la possibilitat d'elaborar una futura llei del teatre» em sembla que completa una mica el sentit de la Moció.

El segon punt «i donar suport als col·lectius que treballen per garantir el futur del circ a Catalunya». El conseller en la seva resposta va parlar del tema del circ; saben que, en aquests moments, hi ha uns col·lectius que estan treballant per fer un circ nacional de Catalunya i, a més, recordant les velles tradicions del país, amb un Charlie Rivel i amb tot el que tantes vegades ha glossat Sebastià Gasch i, evidentment, ens va molt bé que, a la Moció, s'hi afegeixi aquest punt, per deixar més clar quin és el nostre posicionament.

Pel que fa a les esmenes del Grup Mixt, voldria dir que estem d'acord en la música, si es pot dir així, de totes tres i que ens sembla important, però, en canvi, ens preocupa en algun cas el redactat d'alguna d'aquestes mocions i és per això que, mentre que donarem suport –i suport entusiasta i, a més, amb tot l'agraïment del món– a l'esmena que proposa d'afegir un nou punt: «impulsar la coordinació de la xarxa de teatres públics de Catalunya, garantint-ne la transparència o garantint la transparència en els criteris de programació», ens sembla que enriqueix molt la Moció. Per tant, l'agraïm profundament.

Pel que fa a la segona, es fa d'alguna manera un prejudici o un judici amb moltes dades, com si diguéssim, perquè no sigui un judici ni ful ni en va ni, com si di-

guéssim, de sospites sense elements, sobre el monopoli o sobre la tendència a monopolitzar, per part de certs sectors i, en aquest cas concret, la gestió privada dels teatres públics de Catalunya..., no li voldríem donar suport, perquè –ho repeteixo– la literalitat no ens agrada.

I ens passa una cosa semblant amb el punt número 9, que inicialment li volíem donar suport, i, en canvi, en aquest cas, jo, personalment, proposaria, en nom del meu grup, al senyor Bosch i al grup dels diputats del Partit de la Independència, adscrits al Grup Mixt, si estarien d'acord a signar conjuntament una proposició no de llei en què aclaríssim una mica més el tema, però, en canvi, per poder explicar, fins i tot en l'exposició de motius, què vol dir que actualment estan en mans privades les gires del Centre Dramàtic de la Generalitat, que no s'acabaria d'entendre.

Per tant, resumint, senyor president, donaríem suport a les dues esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya i a la primera del Grup Mixt. Encara que ens agrada més la formulació d'Esquerra Republicana de Catalunya en alguns punts, com que l'aportació dels diferents grups a la taula justament de debat sobre el teatre serà què ha pensat cada un dels grups i què ha votat cada un dels grups sobre aquests punts, les deixem i no fem allò de dir: «deixem aquesta per votar la de l'altre, que ens agrada més». Les votarem igualment i sàpiguen que, de tota manera, en algun cas, ens agraden més que les nostres.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Bargalló per posicionar-se sobre les esmenes a la seva Moció.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. De les dues esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular a la nostra Moció sobre política cultural i, específicament, sobre política teatral, la primera, com el senyor Escartín ja deu intuir, no la podem acceptar, perquè part del discurs que vam fer en la interpellació i en el discurs que hem fet avui es basa en aquesta necessitat que totes les parts que tenen a veure amb l'execució de la política teatral a Catalunya facin mostres de bona voluntat, i, pel nostre punt de vista, creiem que la mostra de bona voluntat del Departament de Cultura, hauria de ser la suspensió cautelar d'aquesta Resolució, de la qual jo volia ara, en tot cas, clarificar dues coses. Nosaltres no hem dit, en cap moment, ni en la Interpellació ni en la Moció, si estàvem o no estàvem d'acord en el 35%. En tot cas, de la Resolució, el que sí que hem dit és que no ens agrada el seu caràcter impositiu i la seva promulgació sense consens. I, en segon lloc, som conscients que, es voti i s'aprovi o no s'aprovi aquesta Resolució, en bona part, ja es troba en suspensió cautelar en aquests moments, i, en altra part, no s'executarà fins d'aquí a mig any, com a mínim, i, per tant, tampoc demanem allò que se'n diu vulgarment «res de l'altre món» ni res al que no s'estigui disposat a fer, i l'altra cosa és que les circumstàncies, diguem-ne, del debat polític a cada

grup li facin votar el que li facin votar, però que el concepte sigui clar.

De la segona esmena, em permetrà el senyor Escartín que li interpreti el que ha dit i, si li interpreto malament, que m'ho digui. M'ha semblat, d'una manera o altra, que no és que la retirés, però que, si el fet de presentarla, demanant que suprimíssim una conjunció i tres paraules, volia dir que, d'acceptar-la, aquell punt el podrà votar a favor el Partit Popular –com se n'extreu–; en canvi, del seu discurs se n'ha extret que no votaven a favor de res. Per tant, el nostre Grup estava absolutament disposat a acceptar l'esmena, si així comptava amb l'inestimable vot favorable del Grup Popular, però, si acceptant l'esmena, el Grup Popular tampoc hi vota a favor, m'entendrà el senyor Escartín i la resta de companys del seu partit, que ja no l'acceptem, tot i que hi estàvem disposats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Escartín i Sánchez demana per parlar.*) El senyor Escartín vol aclarir?

No, no cal aclarir perquè ja queda clar que no. D'acord.

Procedirem a la votació separada d'una i altra moció. En primer lloc, respecte a la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i defensada pel diputat senyor Ignasi Riera. Algun grup em demana votació separada d'algun dels termes de la Moció?

Per tant, la Moció, la votem amb el text presentat pel Grup que l'ha presentada, amb les esmenes acceptades, que són les esmenes 1 i 2, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i l'esmena número 1, del Grup Mixt.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 42 vots a favor, 66 vots en contra i cap abstenció.

I passarem ara a votar la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i exposada pel diputat senyor Josep Bargalló, que no ha acceptat les dues esmenes proposades pel Grup Popular.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 42 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, d'acord amb l'alteració feta en la sessió d'ahir a la tarda, el vintè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el reequilibrament industrial de Catalunya. Presentada pel Grup Socialista, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Piella.

Per favor, guardin silenci, perquè el senyor diputat pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Piella i Vilaregut

Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista presenta aquesta Moció sobre el reequilibrament industrial de Catalunya, amb l'afany de seguir el missatge, o un dels missatges que ens va donar el president de la Generalitat en el darrer debat de política general. Ell deia que una de les coses que havíem de procurar o s'havia de procurar per Catalunya és que fos una societat de cohesió i d'equilibri. També va dir que cada territori té reptes diferents, per tant s'ha d'adequar les lleis als territoris, i al final també demanava que hi hagués una contribució de la gent —«de molta gent», deia— amb un fort sentit de responsabilitat. Els socialistes volem entrar amb aquest discurs, nosaltres volem ser i som molt responsables i, per això, presentem aquesta Moció.

Evidentment, aquí l'únic problema que ens podem trobar, pel que vam veure l'altre dia —pel que va dir l'altre dia el conseller d'Indústria—, és un problema de dir com mesurem el desequilibrament territorial, en aquest cas, els desequilibraments industrials, i ell, com sempre, va fer servir una dada que, com a mínim, té uns certs clars i obscurs, que és el PIB, el producte interior brut. Amb un reguitzell de dades volia demostrar que l'augment del producte interior brut, deia que això servia per mesurar si una zona anava bé o anava malament —que és discutible; és una manera d'interpretar—, però jo només els voldria fer veure una cosa que és important i que he vist aquests darrers dies, que és el següent: és a dir, si mirem l'augment del producte interior brut de l'any 96, veurem que la comarca que ha pujat més el seu producte interior brut a nivell industrial és l'Alta Ribagorça. I això, si ho traslladem al producte interior brut global, també ha pujat d'una manera sensible. Què ens vol dir això? Que evidentment la gent de l'Alta Ribagorça són més rics, tenen més diners, hi ha més llocs de treball, s'han posat moltes indústries, hi ha molt comerç, hi ha molt turisme? No. Vol dir només una cosa: que l'any passat va ploure. I com que va ploure i a l'Alta Ribagorça hi ha una elevada generació d'energia hidroelèctrica, el producte interior brut industrial i general d'aquesta comarca ha pujat. Per tant, jo crec que fer servir el producte interior brut per a aquests temes té, com a mínim, una certa relativitat, molt —diuem-ne— sospitosa.

Jo crec que, si una comarca o una regió puja o baixa, hem de fer servir criteris potser més intuïtius, més de sentit comú, que és el tema, potser, dels moviments de la població. La població, que és intel·ligent, marxa cap a les zones desenvolupades, a les zones en què hi ha llocs per trobar-hi treball; això ha passat sempre històricament, per exemple, per dir un exemple històric, els irlandesos el segle passat van haver de marxar d'Irlanda perquè no s'hi guanyaven la vida —els irlandesos són gent intel·ligent; molts han prosperat molt, concretament, a Estats Units— i això ens està passant també una mica a Catalunya. La gent marxa de les zones en què és més difícil trobar-hi treball i se'n va a zones en què és més fàcil.

Bé, deixant aquest tema, és només una disquisició que volia fer davant de les afirmacions del conseller. Concretament, en aquest cas, podem prendre dues decisions, deixar la situació actual al que marquin les lleis del mercat, és a dir que el peix gros es mengi el petit, o intentar-hi fer alguna cosa per tal de generar ocupació i autoocupació, és a dir, si la gent troba treball, els joves es quedaran allà. Evidentment, tallarem aquesta contínua immigració interna a Catalunya i farem el que demanava el president: un país més equilibrat.

El president també parlava... L'altre dia va parlar molt de Tony Blair, jo, dintre les meves possibilitats he buscat què deia Tony Blair en la seva campanya electoral i deia que crearia 250.000 llocs de treball per a joves de menys de vint-i-cinc anys, fent servir per a això els diners de les privatitzacions. No vull pas dir que això s'hagi de fer aquí —Gran Bretanya és molt diferent— i crec que hem d'anar a coses al nostre abast, però em penso que, com a mínim, val la pena tenir aquesta referència, perquè aquesta referència és important, i més perquè el president va posar Tony Blair com a exemple de política a seguir.

Per això, el Grup Socialista ha presentat aquesta Moció, que té cinc punts. El primer punt ens demana de tornar a posar els incentius per al reequilibrament territorial de Catalunya, és a dir, en definitiva es demana que se segueixi la mateixa política que fa o que demana la Unió Europea. Si haguéssim de fer un símil, és en el fons una mica semblant al que es fa amb el català, és a dir, quan el conseller va suprimir aquestes ajudes va dir: «El senyor Subirà afirma que la retallada dels ajuts farà espavilar la indústria.» Si apliquéssim això en el català, també podríem dir el mateix: «Si tallem les ajudes del català, això farà espavilar el català.» Jo em penso que aquesta idea no és bona. Jo crec que davant de situacions complexes hi ha d'haver solucions imaginatives. Aquesta política de reequilibrament industrial la va aplicar la Generalitat durant uns anys, fins l'any 96 —de l'any 89 a l'any 96—, hi va haver unes ajudes per valor de 8.000 milions de pessetes i escaig, més o menys, i es va crear uns 7.000 llocs de treball, és a dir, cada lloc de treball va costar a l'Administració pública, més o menys, un milió de pessetes. I això evidentment, que era important, és que ho va recollir els plans comarcals de muntanya.

Això també ens ha de fer pensar per què..., la Generalitat ja actua, per exemple, quan ha de fer de bomber, quan hi ha una empresa de la Catalunya interior que no va massa bé. És a dir, per exemple, potser el cas més paradigmàtic actualment és el cas de Taurus. Taurus anava malament, la Generalitat hi va actuar; s'han gastat 4.000 milions en llocs de treball; s'han hagut d'amortitzar, posar al carrer més de dos-cents treballadors, però la pregunta és la següent: no hauria set mil·lor, en el cas de la zona de Taurus, d'Oliana, que hi hagués hagut un tipus d'actuacions complementàries, que potser haurien set més econòmiques, per intentar incentivar la creació de llocs de treball, per tal que els joves poguessin crear la seva empresa? Això ja hi havia set, concretament, la Generalitat fins l'any 96, i això s'ha tallat. Per això es presenta aquest primer punt. Si hi havia una política, que es va fer, que donava uns re-

sultats, crec, importants –un milió per a cada lloc de treball crec que és una bona *ratio*–, valdria la pena tornar-ho a posar en funcionament, i a més, en definitiva, està molt en l'ordre del que diu la Unió Europea.

El segon punt és facilitar que el valor afegit quedi a les comarques, o la gent que vol intervenir pugui elaborar els seus productes, posar-hi valor afegit i així la riquesa quedi a les comarques. Moltes diputades i diputats recordaran que la setmana passada o fa quinze dies va venir un alcalde, l'alcalde d'una important capital d'una comarca de muntanya, i va dir, va posar sobre la taula aquest tema: la dificultat que amb l'actual normativa moltes persones emprenedores es troben davant la necessitat de voler posar valor afegit als seus productes. I això és perquè molt segur jo crec que les lleis es fan amb mentalitat del passeig de Gràcia –diguem-ho així, però no d'una manera despectiva–, és a dir, no es té en compte el que passa al territori. Evidentment, quan es parla de tones, de mils de tones, es pensa en Mercabarna i es pensa en les zones metropolitanes, però s'ha de tenir en compte que a les zones interiors de Catalunya moltes vegades les produccions no són de mils de tones, sinó potser d'alguns quilos o d'alguns centenars de quilos, i per tant, penso que hauríem d'adequar les lleis al que demana la gent.

El punt tercer i quart és augmentar l'accessibilitat. És a dir, en aquest moment estem veiem que l'eix transversal s'està convertint –que està molt bé, però s'està convertint– en una espècie de muralla. El que hi ha sobre l'eix transversal té unes certes dificultats d'accessibilitat; el que hi ha al sud de l'eix transversal té un plus perquè la gent, l'economia exògena, la que ve de fora, hi pugui posar els seus llocs de treball, les seves empreses. Per això demanem que es compleixi el Pla de carreteres i que, realment, si no pot ser quatre carrils, com a mínim que hi hagin carrils d'avançament de la manera que ho diu el Pla de carreteres –no estem inventant re, el Pla de carreteres diu que cada ics quilòmetres hi ha d'haver un carril d'avançament.

Després, si anem ja al punt cinquè, és el següent: creem més mecanismes per tal de remoure els obstacles, per tal de facilitar la creació d'empreses, per tal de donar la mà als emprenedors joves i a la gent que vulgui fer això. El conseller va posar d'exemple algunes coses que s'han fet en aquest tema, com va ser el tema de Ripollès Desenvolupament o el Consorci de Cercs del Berguedà, i va donar com a exemple que això podia funcionar. Si això pot funcionar, posem-ho a la resta del territori. És purament amb aquesta idea de posar-nos dintre les idees del president, d'intentar...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Piella i Vilaregut

De seguida estic, senyor president, un moment només. ...de tornar a reequilibrar el territori, intentar collaborar amb aquesta idea general que va donar el president i, en definitiva, em penso que és un tema que tots estem d'acord que s'ha de fer quelcom per tal que Catalunya sigui equilibrada, per tal d'evitar aquests desequili-

braments que són importants, i em penso que no són bons per al futur del nostre país.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha esmenes presentades. Poden intervenir per fixar posició els grups que ho desitgin. Pel Grup Mixt, des de l'escó, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Bé, per part del nostre Grup anunciar que votarem favorablement tots i cadascun dels punts d'aquesta Moció, si bé, en tot cas, voldríem fer algunes consideracions, que ja es van posar de manifest quan es va substanciar la interpellació.

A vegades, tots plegats, cometem l'error d'entendre que la creació de riquesa, i per tant la consecució d'un reequilibrament territorial molt més correcte, s'ha de basar gairebé en exclusiva en el sector industrial. Nosaltres som de l'opinió que evidentment que hi han comarques que han sofert importants desajustos estructurals en els últims anys, que s'ha perdut molta mà d'obra, que tenen una llarguíssima tradició industrial, però que també hem de ser francs i sincers i, en tot cas, referint-nos als estudis de projecció territorial que s'han fet a Catalunya com en altres indrets d'Europa, que diuen que centrar exclusivament les possibilitats de creixement una altra vegada en la indústria a vegades és purament i simplement un error.

Aquesta Moció es refereix en general, i no es refereix a cap comarca concreta, tot i que en la interpellació es va parlar molt de la comarca del Ripollès. Jo no em voldria referir al Ripollès, ni voldria crear una polèmica que, en tot cas, ara em sembla que no pertoca, però com que està referida al conjunt de comarques de Catalunya i referida explícitament a aquelles que tenen una situació econòmica més aviat difícil, em sembla que és bo de recordar aquí, i més amb una Moció que parla del reequilibrament territorial basat gairebé en exclusiva en l'industrial, si més no, de recordar-ho.

Un altre aspecte que em sembla que és bo de recordar, ni que sigui molt ràpidament, és que s'han començat a conèixer alguns estudis de la mateixa Comissió europea, que posa en dubte, fins i tot, la política de cohesió de la Unió Europea i, concretament, aquella que té base territorial. És a dir, que els recursos que fins ara es destinaven i que es repartien a partir dels objectius i a partir dels programes de reequilibrament territorial, al cap d'uns quants anys i quantificant la seva eficiència, es comença a posar en dubte, bàsicament, aquesta eficiència d'aquestes inversions provinents d'Europa que, per a algunes zones en concret i per a algunes regions en concret, la veritat és que s'ha pogut demostrar que no han tingut el resultat econòmic que, en tot cas, era de desitjar.

Sigui com sigui, fetes aquestes consideracions prèvies, nosaltres entenem que la Moció, si bé en algun punt queda força ambigua i no s'acabava de concretar pro-

bablement en què consistiria allò que es proposa, com per exemple en el punt 1. Nosaltres entenem que la resta són de rebot, jo diria que gairebé són de manual. El punt tercer potser es refereix a una qüestió molt concreta, que és el desdoblament de la calçada, i molt em temo que la referència és gairebé exclusiva a l'eix transversal, que no sé si és absolutament bàsic pel que fa al reequilibrament industrial, però sí que, en tot cas, és un tema a tenir en compte. I nosaltres el que considerem, i ja ho hem repetit en més d'una altra ocasió, és el que fa referència a la dinamització econòmica local, és a dir, el paper dels ens locals, o bé consells comarcals, o bé ajuntaments, o bé mancomunació d'ajuntaments, que cada vegada tenim més pes i més importància pel que fa al dinamisme econòmic, al creixement econòmic, a la lluita contra l'atur, etcètera. Entre altres coses perquè la mateixa Unió Europea, en els diversos documents que fa poc que s'ha elaborat, des del *Llibre blanc* fins als últims documents, aposta d'una forma absolutament clara i nítida per aquesta «potencialització» econòmica dels organismes administratius bàsics, perquè aquests són els que de veritat coneixen el territori i els que de veritat poden promocionar l'activitat econòmica en els seus territoris.

És per tot això, senyor president, que el nostre Grup votarà favorablement la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Portabella. Des de l'escó.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Per tal d'indicar el vot favorable del nostre Grup Parlamentari a aquesta Moció, i també per fer un matís, que ja vam fer ahir, i que hem fet en diverses ocasions, que és sobre el sentit de la paraula «reequilibrament».—ahir parlàvem de reequilibrament territorial, avui parlem de reequilibrament industrial. Quan parlem de reequilibrament, i en la presentació de la Moció que ara estem votant i defensant es parla de reequilibrament industrial, cal que ens referim a una època en què aquest equilibri hagi existit, i nosaltres ens preguntem en quina època és que es va produir aquest equilibri. Perquè, de fet, no és excepcional que hi hagin zones on, per la seva orografia, condicions naturals i històriques, la indústria o bé hagi estat inexistent o bé el seu pes hagi estat pràcticament inapreciable. Però també és veritat que hi ha zones intermèdies en les quals el desenvolupament industrial s'ha estancat o ha desaparegut.

Malgrat la lenta «externalització» del sector secundari cap als serveis, una societat i una economia harmòniques i compensades són aquelles, al nostre entendre, que mantenen un equilibri entre els tres sectors. Avui, a Catalunya, aquesta harmonia s'ha trencat i, allò més greu, la política que s'ha fet fins ara no és suficient: la regressió demogràfica, l'envelliment, la lenta depauperació de les rendes i un excés de terciarització en són les conseqüències.

Dèiem, doncs, que el Grup Parlamentari d'Esquerra votaria favorablement, i ho farem per tres raons. La primera és la iniciativa empresarial endògena, tant industrial com de serveis, que es veu condicionada sovint per la desertització de recursos humans d'alta i mitjana qualificació, d'empreses auxiliars i d'infraestructures. Per això és necessària una política pública d'incentius mitjançant plans específics i suport als centres de dinamització econòmica local.

En segon motiu, per la necessitat d'acabar els tres grans eixos viaris pendents per vertebrar el territori. És veritat, però, que el dia 12 de desembre inaugurarem l'eix Transversal de Lleida a Girona; al Ripollès, els túnels de Terradelles, els túnels de Capsacosta, són una realitat, com ho és, a les comarques de Tarragona, la construcció de la part sud de l'eix de l'Ebre. Infraestructures que, en molts casos, han arribat tard—algunes han tardat més de vint anys—; mancances viàries que, sumades a la crisi del 73, van comportar que moltes comarques tradicionalment industrials entressin en un procés gairebé de desertització, una desertització que retroalimentava el procés de concentració territorial i sectorial a l'àrea de Barcelona.

Però encara hi ha greuges pendents, com la carretera 1313, des d'Adrall a Oliana, a l'Alt Urgell, que comporta la construcció del túnel de Montan de Tost; el tram Portbou - Colera, a l'Alt Empordà, vital per paliar la crisi duanera, o l'anomenat eix Salou - Andorra, que exigeix una millora urgent del traçat; la necessitat d'inversió per a la millora del traçat, el ferm i la senyalització de la xarxa secundària de carreteres, o, en benefici de la interactivitat comarcal, la necessitat que tot això representa.

I, per últim, en tercer i últim cas, nosaltres també votarem favorablement aquesta Moció per la necessitat d'anular els impediments que obstaculitzen la transformació agroalimentària en les zones més perifèriques, per tal de millorar la dinàmica empresarial i comercial d'aquestes comarques en regressió.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Novella.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna per manifestar al senyor Piella i al Grup Socialista que recolzarem la seva Moció sobre el reequilibrament industrial a Catalunya. I ho fem guiats pels següents motius.

Nosaltres, el nostre Grup, participa, senyor Piella, d'una cosa que a vostè li van retreure—vostè va utilitzar el concepte de centre - perifèria. Cadascú té la ideologia que creu més convenient: nosaltres creiem que hi ha un centre i perifèria. Al món i a Catalunya: a Catalunya hi ha unes comarques que es desenvolupen i altres que encara no. I les forces del mercat desequili-

bren socialment i territorialment. Mirin vostès: la dispersió de la renda per càpita a Catalunya l'any 90 era 2,5, i l'any 96 continua sent 2,5; és a dir, en tema territorial, Catalunya, als anys 90, no ha millorat gens. Ens agrada donar xifres, no anècdotes. Aquí es donen moltes anècdotes, a la tribuna. Volem xifres, volem raons econòmiques de fons, i ens van donar moltes anècdotes. Les petites comarques de Catalunya tenien un pes del 42% del PIB català; ara en tenen el 41,3. Això són xifres, no són anècdotes, i demanàriem que es donessin xifres, en aquesta tribuna, no anècdotes.

Per tant, senyor Piella, vostè té una gran raó a plantejar les línies bàsiques de la seva Moció. Què és, desenvolupar? –i penso, a més, haig de dir-ho, que vostè toca tres punts molt interessants. Desenvolupar, al nostre entendre, és diversificar. I vostè parla de qüestió industrial, però vostè també parla de transformar els productes agraris a les comarques: això és molt important. I, a més, és crear valor afegit, i així es crea valor afegit. En definitiva, pensem que el tema del reequilibrament industrial, i els incentius que hi havien, és una llàstima que s'hagin tret dels pressupostos –el nostre Grup ja ha presentat també alguna esmena, contínuament, sobre aquest tema. El tema de la transformació dels productes agraris és una forma de diversificar i de crear valor afegit.

I, per últim, a l'hora de desenvolupar, es parlava l'altre dia de desenvolupament endogen i exogen: la creació d'unes carreteres que permetin apropar les zones menys desenvolupades a possibles inversors és un tema que pensem que és important, i és en aquest sentit que creiem que aquesta Moció ajudaria a diversificar l'activitat comarcal, ajudaria a crear valor afegit i seria un instrument que el Govern portaria a terme per reequilibrar allò que el mercat desequilibra. El mercat és un bon instrument per competir, assignar recursos i créixer, però el mercat és un mal instrument per equilibrar; contràriament, crea desequilibris. La Moció ajuda a reequilibrar una Catalunya que durant els anys 90 ha continuat territorialment tan desequilibrada com estava.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. En aquest torn de posicionament, correspon ara el del Grup Popular: té la paraula, per fer-ho, el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, entenc l'enorme sensibilitat que el diputat senyor Piella sempre ha demostrat per la comarca del Ripollès, conjuntament amb altres comarques, però específicament el Ripollès, perquè, el senyor Piella, tots coneixem les responsabilitats que ha tingut en la capital de la mateixa comarca durant bastants anys, ostentant l'alcaldia de Ripoll i, per tant, coneixedor d'aquesta problemàtica. I, per tant, doncs, ja en la passada legislatura es va portar a terme tot un conjunt d'iniciatives en el Parlament, tant en el Ple com en comissions

–proposicions no de llei, interpellacions, mocions...–, i vostè sap que en la passada legislatura va comptar sempre –i el nostre Grup també va presentar iniciatives respecte al reequilibrament territorial, en aquell moment, per la situació que estaven passant algunes comarques del nostre país. I és important, doncs, que a Catalunya puguem aconseguir un país cohesionat, competitiu, i per això és important, indiscutiblement, aquest reequilibrament territorial.

Indiscutiblement, algunes comarques de Catalunya patien molt més greument que no pas ara aquesta situació –entre elles, la del Ripollès. I això comportava una mancança de llocs de treball, el jovent que marxava fora, cap a altres comarques, un envelliment de la població. I d'això vam tindre un debat, un debat fins i tot monogràfic al respecte. I, possiblement, les iniciatives del nostre Grup Parlamentari, i les iniciatives de tota la resta de grups de la cambra, sense exclusió, respecte a aquest tema, van aconseguir que el Govern, a través dels pressupostos de diferents anys –vostè ho ha reconegut–, doncs, fes tot un conjunt d'inversions. I no només d'inversions, sinó també de crear un marc adequat, a través del qual es pogués desenvolupar més fàcilment l'activitat empresarial, l'activitat econòmica.

I, per tant, a hores d'ara, hem de dir –si som realistes– que aquest desequilibri ha millorat, que aquest desequilibri de certes comarques, d'aquestes comarques a què feia referència, doncs, ha variat una cosa importantíssima, que és la tendència, i que en aquests moments, avui, podem dir que la tendència de la majoria d'aquestes comarques és una tendència positiva.

Des de l'any 90 al 96 –això també són xifres, no són anècdotes–, la segona comarca en creixement del PIB ha sigut el Ripollès, amb un creixement acumulat durant aquests anys d'un 12,4% sobre una mitjana a Catalunya del 10,4%. L'any 96, el PIB del Solsonès ha crescut un 2,58%, quan la mitjana a Catalunya ha sigut d'un 1,85%. I, indiscutiblement, és cert que no només pel PIB un es pot guiar, però sí que marca una tendència. I el que seria preocupant, diria jo, és que, precisament, fos a la inversa, o sigui, que baixés el PIB; si creix ja és un símptoma, un símptoma bo, que marca una tendència de l'activitat empresarial en aquestes zones.

Sabem també que hi ha tot un conjunt d'empreses que estaven en dificultats, que en aquests moments estan en bona situació, i en situació de creixement. I també sabem que hi han empreses de l'entorn barceloní –si no ho recordo malament, de Badalona, i així ens ho va comentar el conseller– que s'han traslladat al Ripollès. I, és clar, això és conseqüència de què? Conseqüència d'una sèrie de mesures, com millores d'infraestructures de tot tipus: electricitat en zones en què no n'hi havia, gasificació, millora d'infraestructures... Tot això s'ha fet. I hem de ser realistes, en aquest sentit, perquè des de la postura de ser realistes i objectius al màxim, la crítica, després, també té els seus efectes, més importants.

Ho repeteixo: això és un èxit de tots els grups parlamentaris, perquè tots els grups parlamentaris som els que vam presentar tot un conjunt d'iniciatives, i això va

fer que el Govern actués. O sigui, la tasca parlamentària, en aquest sentit, jo crec que va ser molt important, i avui ens en podem felicitar. Però també li ho dic: no n'hi ha prou, hem de continuar, hem de continuar preocupant-nos d'aquest reequilibrament territorial, d'aquest equilibri territorial del nostre país, i, per tant, continuar invertint. Però el nostre Grup entén que aquesta Moció, el text d'aquesta Moció, els seus cinc punts, són més propis d'un debat de pressupostos, presentant les esmenes corresponents. Perquè, evidentment, afecten els pressupostos de l'any 98, i si seguíssim aquesta línia, d'anar nosaltres configurant els pressupostos a base d'iniciatives parlamentàries i de mocions, crec que això no seria correcte, i seria impossible realitzar, després, aquests pressupostos.

Per això, per totes aquestes raons, nosaltres considerem que no podem donar suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Ara correspon el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió: per fer-lo, té la paraula el diputat senyor Pujol, Joaquim Pujol.

El Sr. Pujol i Figa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Per explicar el nostre vot —que ja anuncio, senyor president, que serà en contra de tots i cadascun dels punts de la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'equilibri territorial i industrial a Catalunya, presentada pel diputat senyor Pere Jordi Piella i Vilaregut—, sols seria necessari que fes referència, per tal de rebatre els aspectes catastrofistes de la Moció presentada, als recents estudis publicats per un conjunt d'entitats que demostren els resultats obtinguts en reequilibrament industrial. I també sols faria falta que, havent-se presentat, aquesta mateixa setmana, en aquest Parlament, el Projecte de llei de pressupostos per al 1998..., no té excessiu sentit debatre una moció que altera algunes de les parts d'aquesta Llei que serà debatuda amb tota profunditat i extensió per aquest Parlament molt aviat.

Tot i això, el respecte degut a aquesta cambra i el respecte que tinc pel diputat senyor Piella i per la comarca del Ripollès m'obliguen a fer les següents consideracions: pel que respecta al reequilibrament territorial, volia destacar-li les següents dades sobre la base dels punts que el diputat senyor Piella ha destacat.

El programa de difusió territorial de la indústria va subvencionar 448 projectes, tots a petites i mitjanes empreses, amb una xifra de l'ordre dels 9.000 milions de pessetes en subvenció, que van comportar una inversió de l'ordre dels 75.000 milions de pessetes, creant més de 100.000 llocs de feina.

El pla d'extensió de la xarxa de gas natural, en el període 91-98, acabarà el 98 amb una inversió total de 27.100 milions de pessetes, que arribarà a més de 900.000 persones repartides en 42 municipis, totalitzant una població propera al mig milió d'habitants. D'aquests potencials nous clients, el 90% són petites i

mitjanes empreses. I els terminis establerts en el pla s'estan complint amb escreix.

Respecte al pla d'electrificació rural de Catalunya, es van subvencionar 1.868 projectes amb una inversió global de 16.400 milions de pessetes, la qual cosa ha permès que 114 nuclis de població i 1.900 masies aïllades hagin estat electrificades per primer cop. Les millores de la xarxa de distribució afecten 334.000 persones i, el període 95-2000, es posa en marxa el pla de les xarxes locals de gas canalitzat, que, fins a l'any 2000, comportarà una inversió de 15.000 milions de pessetes, que afectarà 600 municipis, 81 dels quals, amb una població de 260.000 habitants, es consideren prioritaris. I les xarxes locals abastaran no solament el mercat domèstic i el mercat comercial, sinó també les petites indústries.

I això demostra l'esforç efectuat. Des d'un punt de vista més global, la nostra competitivitat depèn de la nostra capacitat de mantenir el ritme de millora que imposen els països més desenvolupats. Per això hem de desenvolupar una política industrial, bàsicament d'estímul als guanyadors, i sols en casos molt, molt excepcionals, d'ajuda als perdedors. Tot això s'ha de fer en tres eixos fonamentals: internacionalització, productivitat i tecnologia. I de l'aplicació d'aquesta política, la seva comarca, senyor Piella, el Ripollès, n'és un bon exemple, ja que en els tres aspectes tenim resultats fefaents. El conseller, fa quinze dies, li'n va fer un llistat; sols insistiré que, al Ripollès, el creixement del PIB ha estat superior a la mitjana de Catalunya, havent-se consolidat empreses líders mundials en el seu sector. La realitat és que la política que s'ha dut a terme els darrers anys ha sigut exitosa i ha tingut per objectiu cercar el reequilibrament territorial, tant pel que fa a l'àmbit industrial com a l'energètic, el comercial i el turístic.

Al principi de la meua intervenció he quantificat aquest esforç, i sols afegiré, quant als programes de captació d'inversions estrangeres, que, en cada cas que es presenta un potencial inversor, s'intenta canalitzar la seva possible inversió cap a les comarques que requereixen més atenció.

El Cidem, tot i les impugnacions que vostès han fet en la Unió Europea per tal de tallar les ajudes que es dirigeixen a aquestes empreses a través dels consells comarcals, tot i això, segueix prestant els seus serveis d'assessorament, recerca activa d'inversors potencials, amb la finalitat de fer-los conèixer els avantatges d'ubicar-se en aquestes comarques, i organitza actuacions de difusió, com jornades i seminaris.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per acabar, citaré, del recentment publicat *Anuari econòmic comarcal de Catalunya*, alguns aspectes que voldria destacar i que crec que demostren el nivell assolit. Miri, diu l'informe —l'he portat, senyor Novella, l'he portat directament, ja que hi vénen les xifres que vostè demana—, diu l'informe: «La Ribera d'Ebre, l'Alt Camp, la Conca de Barberà, la Segarra, el Ripollès, l'Anoia, la Garrotxa, el Vallès Oriental, el Tarragonès, el Baix Camp, Osona, el Pla de l'Estany, el Baix Penedès, el Vallès Occidental, el Bages, la Terra Alta i el Priorat presenten aportacions a la indústria que so-

brepassen el 40% del seu PIB, xifra considerablement més elevada que el 33% català o el 28% espanyol.» Dades referides al 1996. «A les Garrigues, a la Terra Alta, a la Noguera, al Priorat, al Pla de l'Estany, al Solsonès, al Pallars Sobirà, a la Cerdanya, al Pallars Jussà, a l'Urgell, al Montsià, al Segrià, a l'Alta Ribagorça, a l'Alt Urgell, l'aportació de l'agricultura i de la construcció, en el total del PIB, supera el 20%. Les comarques del Barcelonès, la Cerdanya, l'Alt Empordà, el Gironès i el Garraf tenen una participació dels serveis que supera el 60% del PIB. La Vall d'Aran i la Selva, finalment, amb un pes important de les branques del comerç i hotelera superior al 40% de l'activitat terciària del 96, són més afectades per l'evolució del turisme i la demanda del consum intern. Això dona un conjunt que tendeix al reequilibrament, és prou explícit, i considerem que és prou satisfactori.

També, en aquest mateix ordre, segueix dient l'informe que, «territorialment, el bon comportament del cycle agrari –amb l'augment del 17%–, el millor creixement de la indústria –2,84 enfront de l'1,43 de Catalunya–, i un perfil positiu dels serveis consoliden Lleida com a demarcació més dinàmica de Catalunya. Girona, amb un creixement del 2,1%, té un comportament més moderat a causa de la caiguda de la construcció, mentre que Tarragona presenta un moderat augment del PIB, del 2,1, també per sobre, i els augments de la posició en el primari, 6,73%, per la forta expansió industrial i pel seu limitat creixement per un comportament dels serveis similar a la mitjana catalana.» I així podríem anar seguint i seguint, al llarg d'aquest informe.

Per tant, per tots aquests motius, el nostre Grup, senyores i senyors diputats, considera que la política efectuada fins ara, i que seguirem tirant endavant, de reequilibrament industrial, és correcta, i, per aquests motius, ho repeteixo, ens oposarem a la Moció presentada. I espero que tindrem ocasió, de ben segur, en el proper debat de pressupostos, d'intercanviar opinions, i, possiblement, d'arribar a acords en aquells aspectes, que són molts, senyor Piella, en què estem d'acord.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, passarem a la votació de la Moció.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 42 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades

Entrem en el darrer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, que era el setzè punt de l'ordre del dia, Moció sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades, presentada pel Grup d'Inici-

ativa per Catalunya - Els Verds; per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Maria Olivares.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. No comenci, senyora diputada, no comenci. (*Pausa.*) Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, procedim avui a la substanciació de la Moció següent a la interpellació sobre quin era el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa al futur de les centrals nuclears a Catalunya a mesura que es vagin clausurant, i més concretament la de Vandellòs I, que l'any 2001 finalitza la segona fase del seu desmantellament, i és llavors quan les empreses que tinguin sota la seva responsabilitat el desmantellament hi podran ubicar una altra instal·lació energètica.

El primer punt de la nostra proposta fa referència al fet que, a mesura que el marc competencial ho permeti, s'hauria de promoure la reconversió de les instal·lacions que vagin quedant alliberades en una planta de generació d'energia èdica o solar. És obvi que no podem passar de cop del zero al cent per cent de producció d'energies renovables, i, per tant –com ens deia l'honorable senyor conseller l'altre dia, amb bon sentit comú–, fins i tot podem compartir la idea que el futur immediat sigui, en part, l'aplicació de tècniques de gas de cycle combinat, però –i també utilitzant el sentit comú– sempre que sigui com un pas intermedi cap a l'optimització de les energies renovables. De fet, així ho expressava la nostra coalició d'Iniciativa - Els Verds, en el seu programa electoral per a les autonòmiques.

Catalunya funciona perfectament sense els 500 megawatts de potència que generava Vandellòs I; per tant, no es tracta de substituir aquesta potència, com semblava que volia donar a entendre el senyor conseller; es tracta de pronunciar-nos clarament per un futur d'energies renovables, i aquesta creiem que és una ocasió única per demostrar-ho: convertir una central nuclear en una central productora d'energia renovable.

Avui, concretament, surt en el diari, en *El Periódico*: «El desmantellament de Vandellòs I obre mercats a firmes espanyoles. El procés de tancament de la nuclear serà una referència per a altres centrals europees»; això és el que jo pretenia que s'entengués: nosaltres podem ser un referent a Europa del que es faci en la nostra central nuclear primer tancada de Vandellòs I. Ara bé, el director d'Enresa diu: «L'experiència de Vandellòs I no solament servirà com a precedent, sinó perquè les empreses contractistes que participin en el procés podran millorar la seva oferta i les seves possibilitats de negoci.» Una altra frase: «És una oportunitat empresarial que influirà, possiblement, sobre tot el sector.»

Jo crec que a més dels interessos, a part que puguin ser empresarials i competitius, també hem de pensar en altres coses. Les actuals fonts d'energies perilloses i contaminants posen en evidència la necessitat de reemplaçar-les per altres de netes i renovables, però, perquè això sigui una realitat, s'ha de fer front al consum il·limitat d'energia, amb la gestió de la demanda, que es-

taria basada en l'estalvi. D'aquesta manera aniríem reduint la nostra dependència de l'energia nuclear.

El punt 2 de la nostra Moció fa referència al fet de si, veritablement, estem disposats a augmentar les nostres quotes d'autogovern i a no dependre del control estatal. Aquesta és una oportunitat que tenim d'apostar d'una forma decidida per la nostra pròpia planificació energètica. Fóra bo anar disminuint progressivament l'elevada dependència que té Catalunya de l'energia nuclear, sobre la qual no tenim competències, per una energia sobre la qual sí que en tenim, i, a la vegada, no ens genera la problemàtica de la gestió dels residus nuclears, encara no resolta enlloc del món.

El punt 3 de la nostra proposta fa que es promoguín les accions necessàries per afavorir la implantació de les energies netes i renovables territorialment, donant suport al seu racional desenvolupament de polítiques locals d'eficiència energètica i del seu estalvi. Pensem que cal incrementar gradualment les energies de transició, com podria ser el gas, fins a l'opció de les netes i renovables –com ja hem dit: l'èolica, la solar...– que no contaminin radioactivament, ni ocasionin problemes relacionats amb el canvi climàtic.

Fem referència, en el punt 4, als plans d'emergència nuclear, que haurien de garantir la seguretat dels ciutadans i les ciutadanes catalans i tenen un grau de compliment a les àrees d'Ascó i Vandellòs solament d'un 40%, segons dades de l'AMAC, l'Associació de Municipis Afectats per Centrals Nuclears, la qual cosa vol dir que no es garanteix aquesta seguretat; per tant, exigim el compliment immediat de les mesures que estableix el Penta. S'haurien de fer les gestions necessàries davant del Govern de l'Estat perquè s'executessin les obres d'infraestructura viària de les àrees d'influència de les centrals nuclears i la resta de carències d'emergència municipals per passar d'aquest mínim del 40 al 100%. No s'hi val presentar propostes al Senat i no incloure aquesta despesa en els pressupostos de l'Estat.

I, per últim, la conveniència de gestionar també davant l'Estat amb el fi de regular la possibilitat que els consumidors del servei elèctric puguin destinar el percentatge de l'1,3% del rebut de la llum, que actualment serveix per finançar els plans d'Enresa, per a la promoció d'energies netes i renovables. Enresa es finança amb aquest 1,3% del rebut de la llum, i recapta uns 25.000 milions de pessetes a l'any, sense comptar els ingressos financers. Té, per tant, un gran poder; és fonamental que sobre aquest mateix s'exerceixi un control democràtic, ja que estem parlant de la protecció de les persones i del medi ambient durant milers d'anys.

Quan, l'altre dia, el senyor conseller em parlava que: «hem de fer números, senyora diputada, hem d'emprar l'aritmètica», nosaltres els fem, els números, i emprem l'aritmètica, el que passa és que, segurament, hem anat a diferents escoles. Per ell, els costos es basen en les instal·lacions, en la producció; nosaltres comptem també amb els costos que produeix el desmantellament d'aquestes centrals nuclears, amb el tractament dels residus, amb el transport, amb l'eliminació d'aquests mateixos residus –cosa bastant impossible– i els costos que fan referència a la salut de les persones i del medi

ambient; aquests, el senyor conseller em sembla que no els té en compte, aquests costos.

Ara que es parla tant de la liberalització dels mercats energètics, i especialment de l'elèctric, molts usuaris i usuàries voldríem gaudir de la llibertat d'escollir entre electrons verds i electrons radioactius. I, en definitiva, ja que les centrals nuclears han esdevingut una veritable llosa sota la qual enterrem uns recursos econòmics públics, fóra bo que, a partir d'ara, anéssim finançant la transformació del model energètic cap a formes netes de generar energia, que, com ja he assenyalat, no ocasionessin els problemes de gestió de residus generats i, a més, fossin unes energies sobre les quals tinguéssim unes competències plenes.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyors i senyores diputades.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olivares. No havent-se presentat esmenes, poden intervenir els grups que ho desitgin per fixar llur posició. El senyor Tugues ho fa pel Grup Mixt: té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Els diputats del Partit per la Independència, que, com tots vostès saben, estem adscrits al Grup Mixt, votarem favorablement la Moció presentada per la diputada senyora Olivares. Ho farem excepte en el primer punt, en el qual ens abstindrem; és el punt que fa referència a la reconversió de la central nuclear de Vandellòs I en una planta generadora d'energia èolica o solar, i ens abstindrem perquè la possibilitat alternativa que ofereix la mateixa Moció indica que sobre la qüestió cal fer encara els estudis pertinents. Tampoc la Conselleria, segons es va despendre de les paraules del conseller, senyor Subirà, té massa clar encara quina serà la destinació final de les instal·lacions que quedin alliberades de la central nuclear, i, per tant, penso que aquest Parlament no s'ha de precipitar optant per una possibilitat o per una altra, i, en qualsevol cas, el que sí que cal fer són els estudis pertinents que siguin necessaris per tal de trobar un ús adequat a les instal·lacions.

Votarem favorablement els punts 2 i 3 de la Moció, que són objectius reiteradament reivindicats des de la perspectiva de garantir un desenvolupament que sigui sostenible i que són un recordatori per tal que no s'abaixi la guàrdia en la recerca de fonts d'energies netes i renovables i en el seu ús racional.

El punt quart de la Moció el votarem entusiàsticament a favor i, de fet, em sembla preocupant que a aquestes altures encara s'hagi de reclamar un tema que hauria de ser prioritari, que la confiança absoluta en la infalibilitat de la tecnologia o, potser, en la divina providència, sembla que convergeixi en secundari.

I, finalment, el cinquè punt també el votarem favorablement, ja que, amb una mica de sort, ajudaria a desen-

callar aquest conformisme en l'actual sistema de fonts d'energia i dels percentatges d'utilització i contribuiria a solucionar alguns problemes que encara planteja la utilització d'energies renovables i netes.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Nosaltres votarem favorablement també el conjunt d'aquesta Moció, sobretot per l'esperit, per l'esperit contrari a les centrals nuclears i favorable a l'eficiència energètica i a les energies renovables. I contrari a les centrals nuclears, perquè, en definitiva, què és una central nuclear? En definitiva, una central nuclear és una font energètica bruta que genera residus nuclears de llarga durada i que produeix una problemàtica molt substancial sobre el tractament d'aquests residus; una mostra d'això és el que està estudiant la comissió del Senat encarregada de l'estudi de la problemàtica generada pels residus radioactius, que vol fer una llei de tractament de residus radioactius i que no sap quina llei fer perquè no sap què se'n pot fer.

En aquesta llei s'anuncien tres possibilitats: una, utilitzar les piscines que ja existeixen a les centrals nuclears; és a dir, convertir les centrals nuclears també en cementiris nuclears. Una altra, afegir-hi contenidors a l'aire lliure que continguin aquests residus radioactius. I l'altra, fer un gran magatzem subterrani on s'hi encabeixin aquests residus radioactius. Però diu: «encara no és possible fer aquest magatzem subterrani perquè la tecnologia encara ha d'avançar». És a dir, estem davant d'uns optimistes tecnològics que es plantegen solucionar els problemes dels residus generats radioactivament, aproximadament, trenta anys després d'haver començat a generar residus. El sentit comú diu que, primer, es mira de solucionar els problemes i, després, de dur a la pràctica allò sobre el qual ja no existeixen problemes; no a l'inrevés. És a dir, primer, fer les centrals nuclears i, trenta anys després, continuar sent tecnoptimistes esperant que sorgeixi en un termini... aquí posa vint anys, és a dir, en un termini de cinquanta anys en relació amb el seu inici, més o menys, alguna solució mínimament digna.

Però, quan planteja això, quan es planteja el gran magatzem subterrani, es fa referència també a tres elements que fins ara havien quedat absolutament encoberts en el tema de les nuclears i que jo estic content que comencin a sortir, fins i tot per persones gens sospitoses de ser contràries a les centrals nuclears. Diu: «s'ha d'esperar una mica per fer aquest gran magatzem per evitar el transport de residus perquè això genera un risc». Home!, doncs, ja era hora que es digués que, efectivament, el transport de residus radioactius genera un risc, cosa que no vam sentir mai mentre hi va haver el tren que anava de Vandellòs a l'Estat francès transportant residus nuclears i que passava per zones

altament poblades. Diu també un altre motiu: «per disminuir la conflictivitat social». Efectivament, hi han elements tècnics que justifiquen que les centrals nuclears no funcionen correctament, però també hi ha motius socials, motius de conflictivitat social, que fan que també sigui un problema introduir un magatzem subterrani i que reflecteixen la animadversió de la població en general vers aquest tipus de font energètica. I es planteja, una altra vegada, una alternativa tecnològica sobre la manera de tractar-los, no ja sobre el magatzem sinó la manera de tractar-los. És a dir, una altra vegada, apareix aquest tecnoptimisme que presideix, sobretot, aquelles coses que generen diners, encara que també generin problemes.

A més a més d'existir un problema d'energia bruta amb relació a l'energia nuclear, també és una energia cara; és una energia cara que la informació selectiva que s'havia donat fins ara, i escollida de manera curosa pels qui produeixen energia mitjançant les centrals nuclears, havia amagat. Però, si fem números, ens adonem que l'energia nuclear, efectivament, és molt cara. Quan, per exemple, el gerent d'Hifrensa, una persona també gens sospitosa de ser contrària a les centrals nuclears, fa unes declaracions en una notícia que diu: «Vandellòs II negocia construir a la Xina desenes de centrals nuclears», diu que una central nuclear està al voltant de 300.000 milions de pessetes –una quantitat gens nímia–, però, alhora, diu també que el cost del tancament de les instal·lacions de Vandellòs I està al voltant de 25.000 milions de pessetes; és a dir que també els hi hem de sumar; però, alhora, tots sabem que no «s'internalitzen» les «externalitats» en el cost de les centrals nuclears. És a dir, aquesta gestió de residus de què parlava en el primer punt, que passa per les piscines, que passa per la construcció de contenidors a l'aire lliure i que passa, hipotèticament i en un futur, si més no, vint anys després de 1997, no estan contemplats en el preu de la construcció.

En canvi, quin és el missatge que hem rebut procedent de les nuclears? El preu per quilowatt/hora generat en els centrals nuclears és 2 pessetes quilowatt/hora. Correcte, és veritat; és veritat però no es tenen en compte els 300.000 milions que el gerent d'Hifrensa diu que costa fer una central nuclear, no es compten els 25.000 que costa el tancament, pel cap baix –recordem que no s'ha tancat totalment, sinó que s'ha tancat només una primera fase– i no es compten els altres elements que s'han de construir per gestionar aquests residus.

A més a més, què passa amb les energies nuclears? Que és un règim oligopolístic, és a dir, no segueix, una vegada més, les lleis del mercat. Per què és oligopolístic? Perquè, fixin-s'hi vostès, les mateixes notícies, la mateixa notícia que llegia abans: quan surt una notícia que diu que Vandellòs II construirà desenes de centrals nuclears a la Xina, diu: «i això ho farà el consorci integrat per les empreses públiques espanyoles i Westinghouse i Mitsubishi», que són sempre els mateixos, que és on rau la tecnologia; tota o gairebé tota la tecnologia de les centrals nuclears són Westinghouse, en primer lloc, van ser gairebé tots i sempre ells, després s'hi va incorporar Mitsubishi. És a dir, quan, Vandellòs II, es diu que farà construcció de noves centrals nuclears a la Xina,

cosa que probablement no serà possible, i menys després de l'entrevista que va tenir el president xinès, o de l'estada del president xinès als Estats Units, està dient –no Vandellòs II–, estaven dient que Mitsubishi i Westinghouse continuaran fent centrals nuclears. Per tant, estem també davant d'una situació oligopolística que no compleix les lleis de mercat.

I a més a més hi ha una possibilitat de risc alt. Això no vol dir que hi hagin moltes centrals nuclears que poden petar; vol dir que en el cas que petin es produeix un grau d'incertesa molt gran perquè les conseqüències són molt grans, i això està estudiat: a això se li diu principi de precaució. I el principi de precaució diu que encara que no hi hagin moltes possibilitats que, per exemple, una central nuclear es trenqui, si en el cas que es faci malbé i exploti i es degradi el risc potencial és molt gran, pel principi de precaució –principi dels economistes, no dels ecologistes–, no és convenient dur-ho a terme. Per tant, a les centrals nuclears se'ls hauria d'aplicar també el que és el principi de precaució.

A banda –a banda–, tots sabem que hi ha la possibilitat de donar-li usos militars, i a banda, en el cas de Catalunya, a sobre no tenim competències. Doncs, francament, creiem que no és positiu que continuïn existint aquestes quatre centrals nuclears als Països Catalans i tres a Catalunya, que van generant energia, que de fet produeix una excedència. I de fet produeix una excedència perquè, quan es va tancar Vandellòs I, no se'ns van apagar les llums de casa nostra perquè no hi havia electricitat, sinó que vam continuar tenint una electricitat que ens arribava a casa nostra, tot i que actualment les centrals nuclears subministren el 80% del subministrament elèctric a Catalunya, d'electricitat.

Nosaltres pensem que, efectivament, es poden substituir. I es poden substituir –i aquests comptes pensem que estan ben fets; jo mateix hi he contribuït intensament a fer-los–; només que es canviessin totes les bombetes a Catalunya, que ja sabem que no és fàcil, de bombetes incandescent a bombetes d'alt rendiment es podria tancar una central nuclear, que vol dir una altra central nuclear. Això pot semblar increïble, però no ho és, números en mà no ho és. Jo recordo quan nosaltres vam plantejar en el Pla de residus de l'àrea metropolitana que era possible no construir la incineradora i tendir a tancar l'abocador, que em vaig sentir bastants coses –està en el *Diari de Sessions*. Què s'ha acabat fent? S'ha acabat no construint una incineradora nova i es tendeix a tancar l'abocador. No pretenem tenir raó, però era possible; és possible tancar una nuclear...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat...

El Sr. Portabella i Calvete

...imminentment –acabo, senyor president–, imminentment si es fa la substitució d'aquestes bombetes, que evidentment porta un temps.

Ja, per acabar, l'altra banda, l'altra banda de la Moció, que és la que defensa l'eficiència energètica i les energies renovables, amb les quals nosaltres estem d'acord –com en diferents vegades ens hem manifestat– i, per

tant, votarem a favor d'aquesta Moció, una moció que en el cas que s'aprové ajudaria a tendir cap a la sostenibilitat, una sostenibilitat que és difícil de tendir-hi però que és possible tendir-hi i, en tot cas, ho hi cap altra possibilitat que tendir-hi, perquè si no, el món s'acaba.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Portabella. Si el Grup Popular desitja intervenir... Té la paraula el senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, voldria fer unes referències que serviran també per al nostre posicionament vers la Moció que ens ha presentat Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i referències també a la mateixa interpellació i a la Moció que avui ens ha presentat.

L'accident, en primer lloc, de Vandellòs I el 19 d'octubre de l'any 89, s'ha de deixar molt clar –i es poden dir les coses que es poden dir, però s'ha de deixar molt clar– que no té cap, ni una comparació o no s'hi pot fer cap comparació amb l'accident que hi va haver, entre d'altres, amb l'accident de Txernòbil, perquè un accident a la part convencional d'una central nuclear no és el mateix que un accident o un possible accident dins del reactor d'una central nuclear; és a dir, l'accident que es va produir a Vandellòs I i va provocar una parada brusca, una parada forçada al que és el reactor venia donat pel que era un accident a la part convencional; amb risc, amb perill, evidentment, però molt lluny del que pot ser una catàstrofe nuclear.

Comparar el cost d'una instal·lació d'un quilowatt d'una central eòlica amb el cost de desmantellament d'una central nuclear, la veritat, nosaltres, el Grup Popular, no hi trobem cap lògica. En tot cas, s'hauria de fer el que és el cost de la instal·lació més el cost del desmantellament, comparar-lo amb el que és el cost d'una instal·lació eòlica. Però, en tot cas, no s'han de mirar els costos de la instal·lació, sinó quin és el rendiment que dona la instal·lació d'una central nuclear o una central eòlica, i veuríem, evidentment, com ja sabem, el que són uns rendiments molt diferents els uns dels altres.

Es va fer també referència i s'han fet referències a les possibilitats de magatzem, de residus dins de tot l'Estat espanyol, fins i tot dins de Catalunya, dels residus que poden derivar-se de les centrals nuclears. Jo crec que en primer lloc s'ha de diferenciar el que són els residus de baixa i mitja activitat amb els que són els residus d'alta activitat. Dels residus de mitja i baixa activitat se'n fa càrrec, per llei –com també ja s'ha dit aquí– Enresa, i no solament es fa càrrec dels residus radioactius, que –si no tinc malament les dades– és el 95% de tots els residus radioactius que es produeixen, sinó també dels residus de centres mèdics i de centres d'investigació. I l'únic lloc d'emmagatzemar aquests residus de baixa i mitja activitat, i a més un lloc dins dels primers llocs del món quant a seguretat, està situat al Cabril, província de Còrdova, és a dir no és a

Tarragona ni és a Catalunya aquest emmagatzematge de residus de mitja i baixa activitat, sinó que està lluny d'aquí i –com deia abans– és un dels llocs més segurs de tot el món quant a l'emmagatzematge d'aquest tipus de residus. Un magatzem que disposa de vint-i-vuit cel·les de les quals solament quatre estan plenes i estan segellades.

Ja s'ha apuntat abans per l'il·lustre diputat senyor Jordi Portabella el que és la problemàtica dels residus d'alta activitat i quines són les possibles solucions que ara hi han davant d'aquests residus d'alta activitat. En primer lloc, ficar en marxa les solucions d'augmentar la capacitat d'emmagatzematge temporal amb canvis de bastidors en el que són les piscines, doncs, el que fa és que hi hagi un allargament d'uns anys per poder parlar i per poder fer ben fet el que és el tractament dels residus d'alta activitat; en segon lloc, el que són els contenidors d'emmagatzematge en sec, també d'aquests residus, i en tercer lloc –i aquí hi hauria una contradicció amb el que abans s'ha dit– és que ja hi ha contenidors homologats, a més no solament per l'Estat espanyol sinó també amb tecnologia americana, per al que són l'emmagatzematge i el transport d'aquests residus, cosa que no teníem fa uns anys.

Des del Grup Parlamentari Popular no donarem suport a aquesta Moció malgrat el punt quart, que també hi faré alguna referència i que sí que hi donarem suport. Però s'ha de dir també que creiem que no es pot permetre el que és desapropiar unes instal·lacions, una part d'unes instal·lacions, com és Vandellòs I, el que és la seva part convencional, i ficar-hi el que podria ser una planta eòlica o una planta solar de producció d'energia. Creiem nosaltres i apostem nosaltres més, des del Grup Parlamentari Popular, coincidint amb el que el mateix ministre d'Indústria i el conseller d'Indústria també l'altre dia apuntava, que seria una planta de gas de cicle combinat, és a dir una central tèrmica de cicle combinat amb gas, o també la possibilitat d'una central tèrmica operada amb carbó, però més amb el que seria la possibilitat de fer-ho amb un cicle combinat de gas perquè, podríem aprofitar el que són unes grans instal·lacions convencionals que estarien desapropiades d'una altra manera amb el que seria una planta eòlica o una planta solar.

S'ha de dir que paulatinament es veu disminuïda el que és la dependència, almenys directa, del que és tota l'energia nuclear aquí a Catalunya, perquè, evidentment, si hi ha el tancament de Vandellòs I... Una altra cosa és que es facin importacions d'energia d'altres estats, com és l'Estat francès, i que aquesta energia que ens prové de l'Estat francès vingui de les centrals nuclears, però la dependència a Catalunya creiem nosaltres que va a la baixa, i a més, va a la baixa per l'impuls important que s'està fent en d'altres formes, també, d'energia, i on hi entra també l'eòlica o la solar, però on hi entren altres sistemes de fabricar energia, com són els sistemes, sobretot amb gas natural i amb d'altres combustibles, els sistemes de cogeneració.

En el tercer punt de la Moció hi podríem estar d'acord, però és evident que les necessitats d'un potencial elèctric i els rendiments de segons quines energies fan que xoquin aquestes amb el que és un desenvolupament i

un equilibri territorial tal com s'apunta, perquè evidentment, quan es va parar Vandellòs I no es van apagar les bombetes de les nostres cases, però perquè hi havia unes altres centrals nuclears i perquè estàvem –per dir-ho d'alguna manera– dins d'una xarxa, també, internacional. I és ben evident que tenim avui dia les centrals que tenim dins de tot l'Estat espanyol, dins de les que tenim també a Catalunya, però també des del Govern estatal actual, com des de l'anterior, s'ha apostat pel que és una moratòria nuclear i perquè les centrals nuclears, doncs, en definitiva, es vagin explotant en el temps que els quedi.

Voldria fer una referència al que és Enresa i el que és una contradicció –creiem nosaltres– amb el que és el cànon que s'aplica al rebut de la llum. Enresa es va crear per gestionar residus, entre altres no solament els de mitja i baixa, sinó també els d'alta activitat, i es va fer a instàncies del Parlament, del Congrés dels Diputats, com a empresa pública. Al llarg d'aquests anys ha anat acumulant capacitat tècnica, capacitat de gestió i s'ha anat dotant d'uns recursos per fer front al que és el tractament d'aquests residus, principalment els residus d'alta activitat. El model escollit per al finançament d'Enresa consisteix en un pla finançat, basat en un desfasament temporal entre el que és la despesa i els ingressos, de manera que els costos dels residus radioactius siguin assumits pels agents generadors d'aquests residus, és a dir per les companyies elèctriques, i es dedica un percentatge de la recaptació de la tarifa precisament durant el període productiu de les centrals nuclears, percentatge que estava a l'1,45 que després va estar a l'1,3%, però que actualment està al 0,8%; ja no està a l'1,3, sinó que està al 0,8% del que és el percentatge de la recaptació global de la tarifa elèctrica. Això ha produït un fons, un fons per part d'Enresa, aproximat, en aquest moment –a febrer de 1997–, de 200.000 milions de pessetes, fons que solament es pot invertir per al que són les despeses, els treballs, projectes derivats d'actuacions previstes en els diferents plans generals de residus radioactius aprovats pel Govern de l'Estat.

I quant al quart punt, nosaltres hi votarem a favor, hi votarem a favor tot dient que no estem d'acord que s'estigui al 40%, sinó que el que s'ha fet els últims anys creiem que és important, creiem que està pel damunt, però tampoc volem entrar al que és la discussió concreta si estem al 40 o al 55 o al 60%; estem d'acord que des del Parlament de Catalunya també se li digui al Govern de l'Estat que s'aposti perquè tot el que són els plans d'emergència, tot el que són les obres d'infraestructura viària vagin tirant endavant, però a la vegada també s'ha de dir que en els pressupostos –i amb això voldria tranquil·litzar la il·lustre diputada senyora Maria Olivares–, en els pressupostos de l'any 1998 del Govern de l'Estat hi ha partides suficients perquè es vagi desenvolupant tot el que són les actuacions del Pla Penta. A la millor no les trobarà concretament per Pla Penta, però les trobarà per actuacions en el territori i actuacions concretament en el que és al voltant o en zones d'influència de les centrals nuclears.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fabregat. Ara correspon la intervenció del Grup Socialista: té la paraula la diputada senyora Tura.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, començar dient que jo crec que avancem molt lentament però alguna cosa devem avançar. Fa uns quants anys, en matèria de debats mediambientals, en general es tendia a una no-acceptació, a un no-reconeixement dels perills que per a la persistència de la vida humana damunt del planeta, doncs, suposaven determinats elements, ja fossin els residus, les aigües residuals o l'energia produïda pel sistema nuclear i les seves conseqüències quant a residus que aquest tipus de producció d'energia es produïa. Crec que en els darrers anys hem avançat –afortunadament, insisteixo. Molt lentament, però hem anat avançant. I en aquests moments la concepció que per a un país que es vulgui dir modern, avançat, doncs, un correcte tractament dels seus residus, una correcta gestió del conjunt del cicle dels residus que aquesta societat genera s'ha endinsat no només en aquelles posicions polítiques que durant molts anys ho havien defensat, sinó també fins i tot en aquelles posicions polítiques que tendien, donada la seva concepció de plantejaments molt sovint conjunturals i a curt termini, ho han anat –com els deia– incorporant, i avui són paraules molt normals la minimització, la recollida selectiva, el reciclatge, la reutilització, etcètera.

En el tema nuclear no hem avançat tant com voldríem, però també no deixa de ser sorprenent que ara sí que acceptem que aquesta és una energia que té riscos. I fins i tot quan des de posicions com del Partit Popular en la seva última intervenció ens dedica una part a discutir-nos si un accident dins del reactor o un accident fora del reactor és una cosa més o menys perillosa, però utilitza la terminologia «perill», està clar que estem acceptant els riscos indubtables d'aquest tipus de producció energètica.

I hem començat a parlar de residus radioactius i hem començat a parlar de residus radioactius fa uns quants anys, assegurant que aquests són perillosos, i que fins i tot ara ja els sabem qualificar en diferents nivells d'activitat, i aquests nivells d'activitat són directament proporcionals a la gravetat dels problemes que poden produir per a la vida. Per tant, hem anat acceptant amb el temps, sortosament, que aquest és un tipus de producció energètica que produeix problemes per a la vida, per al seu entorn natural.

De manera que imaginin-se quina societat, en les darreres dècades, o en la segona meitat d'aquest segle, hem produït entre tots, fonamentalment aquells que han tingut majors responsabilitats, que genera algunes estructures clarament conjunturals, limitades en el temps –perquè totes elles tenen una vida limitada–, que sabem que a la vegada produeixen extraordinaris problemes durant el seu funcionament i també extraordinaris problemes durant molts i molts d'anys, fins a milers

d'anys, amb posterioritat a la ubicació d'aquests residus en determinats espais de la terra.

Per tant, podríem concloure que hem avançat fins al punt que el conjunt de forces polítiques del ventall present en aquest Parlament considera que l'energia nuclear no és precisament innòcua i, per tant, en la mesura possible, caldria prescindir-ne. D'acord, tots estem d'acord amb la moratòria, i a ampliar-la, però també, en un pas més, hauríem de dir obertament: «Anem a tancar totes aquelles instal·lacions d'aquestes característiques que sigui possible tancar-les». I, per tant, hem de començar, igual com es va popularitzar la paraula «minimitzar», es va popularitzar la paraula «minimitzar» i ara tothom, quan tanca la bossa d'escombraries..., almenys jo confio en això, no sé si ho fan tots vostès, però jo confio que quan lliguin la bossa d'escombraries a casa pensin: «Ostres, potser sí que pesa molt, a veure si la setmana que ve en faig una mica menys», doncs bé, en termes energètics hauríem de començar a popularitzar la generació de megawatts, que vol dir: «Fem programes per intentar que aquesta nostra societat, que tendeix a una certa mala utilització de l'energia, comenci a reduir-ne la seva utilització», I, per tant, que la quantitat de bombetes i el tipus de bombetes no ens sigui indiferent, la quantitat d'energia necessària per convertir una fantàstica carn de vedella en un meravellós estofat no ens sigui també indiferent, l'energia que s'utilitza –sobretot en els sectors industrials, evidentment, que és allà on hi ha major consum– no ens sigui indiferent, i comencem a parlar que cal fer programes del que s'anomena eficiència energètica, programes plantejats des de la necessitat de la generació de megawatts, de veure com la nostra societat pot funcionar amb els mateixos nivells de confortabilitat però, en canvi, amb necessitat de molta menys potència energètica.

Si no fem això, si no comencem a insistir en la necessitat de reduir el consum, difícilment podrem arribar a tancar les centrals nuclears, que en aquest cas, i en funció del text que ens ha estat presentat pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, vull recordar-los senzillament que no es va tancar per decisió de reduir la producció d'energia nuclear, sinó que es va tancar arran d'un accident. I, per tant, aquest fet accidental –potserafortunat, perquè ens ha donat l'experiència de conèixer què succeeix després quan s'ha de desmantellar i què succeeix amb les restes d'una central nuclear presents en la vida d'un país durant milers d'anys, com els deia abans–, ens ha de fer recapacitar per intentar que, igual com en matèria de residus i d'altres aspectes amb repercussions mediambientals molt greus, siguem capaços d'elaborar un pla per a l'eficiència energètica i l'extensió d'energies renovables, que ja els anuncio que almenys des de les posicions del Grup Socialista els reclamarem i els reiterarem de manera sovintejada, perquè creiem que, així com d'altres comunitats de l'Estat espanyol ja ho han fet, i algunes d'elles amb èxit extraordinari, com ara Navarra o Andalusia, és bastant inexplicable que una de les comunitats, Catalunya, que té en el seu si el major nombre de centrals nuclears actualment en funcionament, no hagi encara iniciat l'elaboració d'aquest pla, que, com els deia, podríem

titular-lo «per a l'eficiència energètica i l'extensió d'energies renovables».

Si no fem això, hi arribarem –com quasi bé sempre– massa tard, hi arribarem quan la situació sigui quasi insostenible. Vam acabar fent una llei de residus, que establia tota una sèrie de principis –després cal veure com s'apliquen, les lleis, i quant de temps es triguen a aplicar, però si més no es va fer–, després d'haver dit reiteradament que la situació en matèria de residus era insostenible; doncs bé, ara, en el tema energètic, si més no la consideració, la reflexió, el plantejament que jo els estic fent el reiterarem una i una altra vegada des del nostre Grup, des de les nostres posicions.

Concretament, respecte al contingut de la Moció subsegüent que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i que ha presentat en aquesta tribuna la diputada senyora Maria Olivares, hem de dir que, tot i que en alguns dels aspectes potser la concreció podríem arribar-la a matisar –sobre si la superfície que ocupa una central nuclear és la idònia o no és la idònia per col·locar-hi una planta de generació d'energia eòlica–, sí que ens sembla que en el seu esperit, en el que pretén dir –allò..., de les grans lliçons de la història traiguem-ne tots plegats conseqüències, aprenentatges positius–, siguem capaços de projectar-ne cap al futur una visió molt més respectuosa amb aquesta terra que ens ha donat la vida, amb aquells que després de nosaltres tenen tan dret com nosaltres de viure-hi, i per tant amb el respecte mediambiental; siguem capaços de substituir una instal·lació que avui..., o durant aquestes darreres dècades, ha estat exemple i significació d'allò que pot ser perillós per a la vida humana i convertim-la en l'obtenció d'energia basada en factors naturals, que és la millor de les fonts d'energies i que, això, l'estudi de les ciències de la natura ens ho ensenya permanentment. Per tant, tot i que ja dic que probablement podríem debatre'n el contingut exacte, del seu redactat, i de la viabilitat exacta del seu redactat, en allò que pretén aconseguir, o en aquell fet que pretén cridar l'atenció –de dir: d'una central nuclear, fem-ne una central capaç de generar energia de manera neta–, ens sembla molt important i, per tant, hi donarem suport, encara que en aquest punt primer podríem tenir alguna discrepància.

La Moció planteja després dues qüestions diferents. Una d'elles, com ja els he dit, el tema de l'excessiva dependència de Catalunya de l'energia nuclear, de la necessitat de l'eficiència energètica i de la reclamació del suport decidit a l'ús racional de l'energia i incentivant la utilització de les energies renovables i netes, que aquest és el camí, aquesta és la qüestió que hem de començar a treballar, i que nosaltres intentem esportar el Govern de la Generalitat de Catalunya que ho faci específicament per a Catalunya, mitjançant aquest pla que avui els reclamo i que, per tant, també, amb aquest redactat, amb aquest plantejament, que jo crec que ve... ajudat, o que intenta fer-ne un pas concret més en el seu punt cinquè, quan diu que, a més...

El president

Senyora diputada, ha esgotat el seu temps.

La Sra. Tura i Camafreita

Sí, de seguida acabo, senyor president.

...a més, és bo que els usuaris de l'energia sàpiguin permanentment quin tipus d'energia consumeixen i, per tant, que es puguin prendre decisions voluntàries d'allà on enviem els nostres recursos i per què, i puguem prendre opcions de si estem més a favor d'un tipus d'energia o un altre, que és el que planteja el punt cinquè.

Per tant, insisteixo a dir que la posició del nostre Grup serà favorable al contingut dels cinc apartats que té la Moció, encara que amb alguns matisos, com ja els he explicat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Olivares, quan va acabar la sessió del passat 29 d'octubre, amb la substanciació de la interpellació sobre les possibilitats de reconversió de les centrals nuclears clausurades, vaig tenir la sensació que tots els que l'havíem seguit –que, per cert, no érem massa, malgrat la importància que sembla que té el tema..., potser per l'hora avançada que era–, deia que vaig tenir la impressió que tots mos n'anàvem satisfets davant del capteniment del Govern sobre el tema, i d'una manera especial jo creia que se n'anava satisfeta la diputada interpellant.

Esta sensació obeïa bàsicament a tres motius. Primer, el to que va emprar el conseller en les seves respostes, que van anar acompanyades en tot moment d'una gran càrrega didàctica en un tema prou complicat, per fer-lo entenedor amb senzillesa, i en el qual es pot fer molta demagògia, en un sentit o en un altre –o en els dos, i avui, doncs, n'hem tingut una bona mostra. També em va satisfer el to amable, comprensiu i benèvol del conseller en les seves respostes, atès que més aviat acostuma a ser contundent i punyent en els temes que coneix i domina, que són molts. I, finalment, perquè amb la seva interpellació, senyora diputada, ens va donar la doble oportunitat de tractar un tema que preocupa molta gent i, alhora, aprendre a aclarir idees i conceptes, tot escoltant el conseller Subirà.

Per tots estos motius, els haig de confessar que estava convençut que no es presentaria cap moció, perquè creia, com li deia, que tots havíem entès les explicacions detallades, documentades i rigoroses del conseller d'Indústria. Per això, quan vaig veure que l'havia presentada, em va sobtar i vaig tenir dubtes respecte a si la impressió que n'havia tret, de les intervencions en substanciar la interpellació, era objectiva o bé obeïa a la lògica predisposició a estar d'acord amb el capteniment del Govern al qual dono suport, o a la sintonia amb el conseller Subirà en la gran majoria dels temes que tracta. Este dubte em va fer demanar urgentment la transcripció, i vaig veure i vaig poder comprovar, amb una certa perplexitat, que la meua sensació positiva respecte

al que es va dir i com es va dir era correcta, i després de rellegir-la encara n'estava més convençut.

Va ser aleshores quan vaig pensar que, si l'havia presentada, tan sols podia obeir al fet que vostè no hagués entès les paraules del conseller, possiblement perquè l'atenció..., per la intervenció i l'hora en què es va produir, no li va permetre dedicar-hi tota l'atenció, i potser també pel fet que en el moment de presentar-la vostè encara no disposava d'un element del tot objectiu com és la transcripció. De totes maneres, després d'escollar la seua intervenció d'avui, en què ja ha tingut temps de reflexionar, i de rellegir la transcripció de la seua intervenció i la del conseller, crec sincerament que la Moció no és producte del malentès, o de no disposar de tots los elements necessaris, sinó de no voler escoltar o de no voler entendre, malgrat l'intent d'aproximació d'avui, amb les seues paraules, tot acceptant la transitorietat del cicle d'una central tèrmica.

De tota manera, també he de confessar-li que vaig pensar que si finalment presentava la Moció seria aprofitant totes aquelles explicacions tècniques i ben documentades, en un sentit positiu i voluntariós. En el sentit, per exemple, de controlar, vigilar i fer el seguiment del desmantellament de les instal·lacions actuals i vetllar perquè no es converteixin en un magatzem de residus d'altres centrals que estan en funcionament. O bé de cercar una solució a la problemàtica social provocada pel tancament i la consegüent pèrdua de llocs de treball i activitat econòmica a l'entorn. O bé de formular propostes de desenvolupament del conjunt de zones nuclears per tal que puguin diversificar les seues fonts de riquesa i no depenguin exclusivament de les centrals nuclears. O bé de fer propostes alternatives per aprofitar l'emplaçament, la seua qualificació i les seues infraestructures i serveis avui existents —l'altre dia el conseller en proposava una: una central tèrmica de cicle combinat amb gas, que a més és ben vista per l'ajuntament i que permetria recuperar els llocs de treball que s'han perdut amb el tancament de la Vandellòs I.

Però, clar, aquesta llarga Moció que ens presenta, senyora diputada, jo crec que, si m'ho permet, és tant com fer un brindis al sol, i buscar que, com a mínim que pel Grup de la majoria, no pugui ser assumida. Per una banda, per manca de rigor, i perquè no fa propostes creïbles o realitzables en el moment que ara som.

Per parlar de dos dels punts que ens proposa, he de recordar-li, referent al primer, que no tenim competències sobre el futur d'una instal·lació ubicada en una propietat privada, i que a més és impensable la construcció d'una planta d'energia edílica, ja que podria donar com a màxim 50 megawatts, i sense cap seguretat, ja que els molins es farien ombra uns als altres. I més si tenim en compte que amb un funcionament possible de 2.000 hores/any es podrien produir, com a màxim, 100.000 megawatts/any, i a més aleatoris, perquè no sempre bufa el vent, i quan bufa no ho fa a la mateixa intensitat; per tant, en cap moment es podria disposar del total de la potència instal·lada.

Respecte al tercer punt, no cal, senyores i senyors diputats, no cal que el Parlament insti a fer allò que ja s'està duent a terme i d'una manera eficaç, i que a més sembla que ningú se n'hagi assabentat. Perquè, degut a la

política duta a terme per al foment de l'estalvi energètic i l'ús d'energies renovables, i dels programes d'assessorament energètic a les empreses, s'ha aconseguit que la intensitat energètica de Catalunya en els darrers quinze anys hagi baixat, a la indústria, del 2,24 a l'1,80, amb una reducció del 24,7%, la qual cosa vol dir un estalvi anual d'energia de més d'un milió de tones equivalents en petroli, que amb els preus actuals del cru representa aproximadament uns 26.000 milions de pessetes.

D'altra banda, el foment de l'autoproducció ha provocat que actualment hi hagin més de 600 megawatts instal·lats, que representen el 7,5% de la potència total instal·lada a Catalunya i una producció d'energia que representa més de l'11,5% del total d'energia produïda. Aquestes dades signifiquen que la potència instal·lada en autoproducció és superior a la que tenia Vandellòs I, que era de 470 megawatts, i que la producció és superior a la que va produir l'any 88, que va ser l'últim any de funcionament complet, la central nuclear de Vandellòs I. (*Remor de veus.*)

Malgrat tot, i després de donar-li moltes voltes i mirar-ho amb tota la bona voluntat, estariem disposats a votar-li favorablement el quart punt, si bé jo hauria preferit que no hi figurés o que no es fes referència al nivell de compliment del 40%, tota vegada que això és molt difícil de concretar i no s'ajusta del tot a la realitat, perquè això es refereix al nivell de compliment del conveni d'infraestructures viàries, però no al conjunt de les mancances que té el Penta.

I suposo que a vostè li pot semblar malament que es presenti una moció al Senat instant que es tingui dotació pressupostària els propers dos anys per fer front a aquestes mancances, però també he de recordar-li, escolti, que desgraciadament el Grup de Convergència i Unió és l'únic que ha fet aquesta proposta, i jo també estaré molt atent, vejam si a les esmenes que el seu Grup Parlamentari a Madrid presenta al Congrés dels Diputats reflecteix també aquest esperit, aquest ànim i aquesta voluntat d'aportar recursos a través dels pressupostos generals de l'Estat per tal de finançar aquesta pla de mancances, que he de recordar-los també que, escolti'm, no és responsabilitat de l'últim o dels dos últims anys, sinó que això ve de mitjans dels anys vuitanta i la responsabilitat en fer dotacions pressupostàries en haver acabats els plans d'emergència era del Partit Socialista, que va estar governant tots aquells anys. També voldria recordar, en tot cas, a la senyora Tura que les finalitats d'Enresa figuren en la Llei de la seva creació i que van ser proposades pel seu Grup, i per tant ara canviar la destinació seria objecte d'una altra llei, i a més, no compliria les finalitats per a les quals va estar creada, i per tant, també hauríem de procurar ser una mica més rigorosos amb totes aquestes asseveracions.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, i perquè crec que amb el rebuig d'aquesta Moció no s'acabarà el món, perquè de totes maneres del que sí que estic segur és que amb la seva no-aprovació, si s'acabés, s'acabaria bé, no donarem suport als quatre punts i sí que votarem el quart de la seva Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Perdó, senyor Sabanza. (*Remor de veus. El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.*) Senyor Portabella, em demana la paraula?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president. Demano la paraula perquè en la intervenció del senyor Sabanza ha fet referència a posicions demagògiques en el debat de la Moció, i voldria que o bé aclarís a què feia referència o bé ho retirés, perquè, si no, sí que això és demagògic. (*Remor de veus.*)

El president

Molt bé. (*Veus de fons.*) En principi, tinc anotades petició separada del punt 1 i del punt 4, i separats l'1 del 4, també. Per tant, començaríem –preparin-se els senyors diputats per a la votació–, votariem en primer lloc el punt número 1 de la Moció.

Iniciem la votació.

El punt número 1 de la Moció ha sigut refusat per 38 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Votariem seguidament el punt número 4 de la Moció.

Iniciem la votació.

El punt quart de la Moció ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

I votarem ara la resta de la Moció, és a dir els punts 2, 3 i 5.

Iniciem la votació.

Aquests punts de la Moció han sigut refusats per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

I com que aquest era el darrer punt de la sessió plenària d'ahir i d'avui, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia i set minuts.